

Qayıdış

GÜLƏMAİL MURAD

GÜLƏMƏİL MURAD

QAYIDIŞ

*Azərbaycan Respublikasının Milli Qəhrəmanı
Samid İmanovun aprel döyüşlərində Vətən uğ-
runda şəhid olmasının 1-ci ildönümünə həsr
olunub.*

“Elm və təhsil”

Bakı - 2017

**Kitab Azərbaycan Yazıçılar Birliyi Hərbi vətənpərvərlik
Komissiyasının təşəbbüsü ilə çap olunur.**
**Kitabın işıq üzü görməsində göstərdiyi maddi və mənəvi
dəstəyə görə**
Kənan Məhəmməd oğluna minnətdaram.

Redaktor: *Ötərxan Eltac*
şair-jurnalist

**Ön sözün
müəllifi:** *Elnur Uğur Abdiyev*
*AYB və AJB-nin üzvü,
ədəbiyatşünas*

Bədii redaktor: *Arifə Əliyeva*
*AYB-in qadrlar şöbəsinin rəisi
yazıçı, tərcüməçi*

Güləmail MURAD "Qayıdış"

Kitab 2016-cı il Aprel döyüşlərinin ildönümünə həsr edilib
Bakı, "Elm və təhsil", 2017, 112 səh.

*"Ən pis qələmin izi ən iti yaddaşdan daha yaxşıdır" -
deyiblər. Tarixin köksünə hopan bu əsər şücaət, qorxmazlıq, cəsarət
və ölməzlik kimi məhfumları birləşdirərək qəhrəmanlıq salnaməsi
yaratdı. İgid oğullar torpaqlarımızın bütövlüyünü cədan əziz tu-
taraq şəhidliyə qucaq açdılar. Vətənə məhəbbətdən, düşməne
nifrətdən yığılan bu əsər geniş oxucu kütləsi üçün nəzərdə
tutulmaqla yanaşı, gənc nəslin həyat kredosu olacağına əminik. Və
inanırıq ki, bu əsər sabahımız üçün əsl vətənpərvərlik dərsi
olacaq.*

Azərbaycan Respublikasının Prezidenti İlham Əliyev

ISBN 978-9952-8142-6-9

© «Elm və təhsil», 2017A

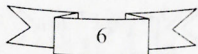

2016-cı ilin 19 aprelində Azərbaycan Respublikası Prezidenti və Azərbaycan Silahlı Qüvvələrinin Ali Baş Komandanı İlham Əliyevin 1966 nömrəli sərəncamı ilə Azərbaycan Respublikasının ərazi bütövlüyünün qorunub saxlanmasında xüsusi xidmətlərinə və döyüş tapşırığını yerinə yetirərək göstərdiyi şəxsi igidliyə görə mayor Samid Gülağa oğlu İmanov ölümündən sonra "Azərbaycanın Milli Qəhrəmanı" adına layiq görüldü.

ÖN SÖZ

Təbiətdə və cəmiyyətdə hər bir mövcudiyyət öz rolunu ifa edir. Bütün rollar uğurlu alınmadığı kimi, bütün ifaçılar da peşəkarlıq səviyyəsinə görə eyni olmurlar. Bu gün mənim üzərimə elə bir məsuliyyətli iş düşüb ki, bu ağırlığı yalnız məsum olan ürəklər çəkə bilər. Bəli, bu gün mən doğduğum, böyüdüyüm ana Kürə coşqun Xəzərin üzük kimi halqaladığı - Neftçala torpağının mübarizlik, rəşadət simvolu olan milli qəhrəman Samid İmanov haqda yazılan bir əsərə ön söz yazmalıyam. Öncə onu deyim ki, bu, mənim üçün Allahın bir lütfüdür. Mən də Azərbaycanımızın müstəqilliyi, suverenliyi, ərazi bütövlüyü uğrunda canından keçmiş həmyerlim, öz ailə üzvüm qədər sevgi bəslədiyim Samid haqda, Samidin hünər və qəhrəmanlığı haqda ictimai rəy doğura biləcək bir fikir söyləmək hüququ əldə etmişəm. Bu hüququ məni tanıdığı üçün müəllifə və Allahıma sonsuz təşəkkür edirəm. Elə bu şükranlıq hissi ilə müəllif qayəsini və əsərin nəbzini tutmaq üçün ilk cümlədən fikir həmləsi ilə əsərə baş vururam. Əsər oxuduqca oxunur, düşündükcə düşünülür, hər cümlədə rəng-rəng fikirlər düşüncəmi darayır. Müəllifin nə demək istədiyi, mövzuya yanaşma

tərzi əlvan səhifələrlə canlanır gözlərimdə. Əsərdəki səmimiyyət, insana və insanlığa verilən qiymət bir müəllifdən çox bir ananın müqəddəs düşüncəsidir. O, əsər boyu gah Xuraman ana, gah Gülağa ata, gah Aybəniz bacı, gah Gülbəniz bacı, gah da Sadiq qardaşın Samid İmanov haqqında xatirələrini qələmə alarkən təhkiyəsinə lirik və dramatik çalarlar da qatır. Əsər bədii məziyyətlərinə görə kifayət qədər çəkisi olan bir əsərdir. Əsərdəki şeirlərdə əks olunan bədii təsvir və ifadə vasitələri müəllifin bədii dilinin (tərkibinin) zənginliyindən xəbər verir. Zənnimcə, ən xırda bədii detallar belə gözədən qaçırılmamışdır. Bundan başqa müəllif səmimiyyəti o qədər güclüdür ki, sanki oxucu əsərin hər səhifəsində bu hisləri yaşamış bir insanın ürək yağısı ilə qarşılaşır. Əsər qatbaqatdır. Hər qatda bir xatirə çatlayır, sınırlar ki, bu sınıma nəyinsə sonudur. Xeyr, bu sınıma ilə ədəbiyyatda yeni bir tikili ucalır. Bu tikilinin bünövrəsi milli qəhrəmanımız Samid İmanovun ruhuna söykənib. Elə buna görə də illər, əsrlər adlı ağacın budaqlarından çırpılacaq, töküləcək əsərlər minilliklərin gövdələrində mamırlansa da daim diri qalacaq, nəfəs alacaq. Ona nəfəsi ölməz şəhid ruhu verəcək. Bu gün Güləmail Murad müəllif kimi ölməz şəhid ruhu qarşısında, Ana Vətən qarşısında vətəndaşlıq rolunu mükəmməl şəkildə ifa edə bilib. Buna görə

də müəllifi təbrik edir, gələcək işlərində də uğura yürüməyini arzu edirəm. Onun vətəndaş amalı, azərbaycançılıq (türkcülük) əqidəsi digər əsərlərində olduğu kimi, bu əsərdə də insan ruhunu oxşayır.

Ruhumu oxşayan bu əsəri oxuya-oxuya mən Allahdan şəhidimizə rəhmət diləyirəm. Çünki qanı bahasına aldığı Lələtəpə yüksəkliyində üçrəngli bayrağımız dalğalanır. Hər dalğasında yurdumuza bir sərinlik bəxş edən bu bayrağımızın dalğalanması az da olsa, yangımızı sərinlədir. Vətən torpağını isti yorğan kimi öz üstünə örtən ŞƏHİDİM, rahat uyu...

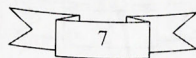
Son olaraq, müəllifin bu misraları ilə fikrimə yekun nöqtəsini qoyuram:

Haqqa söykənbdi kökün, dayaqın,
Uzaq ulduzlardan gəlir sorağın.
Harda ədalət var, üçrəng bayrağın -
Orda dalğalanır, Azərbaycanım!

AYB və AJB-nin üzvü:

şair-publisist

Elnur Uğur Abdiyev

Əslində, şəhidlərimiz, qazilərimiz və milli qəhrəmanlarımız haqda tarix yazanlar bu tarixi yaranlar qədər məsuliyyət sahibidirlər.

Əgər yazıçı tarix yaran bu Vətən oğullarının yurd, torpaq sevgisi ilə yoğrulmuş ömür və döyüş yoluna öz fikir və düşüncələri ilə sadıq qalmazsa, nə bu yazının dəyəri, nə də yaradılan bu tarixin önəmi olar.

Bu mənada həmkarım Güləmail Muradın qələmə aldığı "Qayıdış" (sənədli) əsərində diqqətimi çəkən əsas məqamlardan bəhs etmək istəyirəm.

Əvvəla, Güləmail Murad ictimaiyyətin ən vacib, ən önəmli hesab etdiyi bir məsələyə - hərbi vətənpərvərlik mövzusunə müraciət edir. Ordumuzun formalaşmasında iştirak edən hər bir fərdin üstün əxlaqi və mənəvi keyfiyyətlərindən söhbət açır. Əsgər və zabitlərimizin igidliyi, mərdliyi, qətiyyəti və qəhrəmanlığı qarşısında keçirdiyi fəxarət, qürur hisslərini bir ana, bir fikir adamı olaraq, anlamağa və anlatmağa çalışdığını paylaşır öz oxucusu ilə.

Bir gəncin, bir yeniyetmənin dövlətin ən üstün, ən şərəfli və ən uca adını daşıyan Milli Qəhrəman kimi yetişməsinə onun doğulub boya-başa çatdığı, qayğı və məhəbbətlə əhatələnmiş ailə, orta məktəb

tərbiyəsindən aldığı əxlaq və məziyyətlərin hesabına formalaşmasını dilə gətirərək - Qəhrəmanın bir anlığa qorxusunu öz içində yenib də qəhrəman olması deyil, onu bu dəyərlərlə yetişdirən doğma ocağı, ailəsi və aldığı təhsil, təlim-tərbiyə ilə bağlı olmasının dilə gətirir.

Əsərdə iki gənc övladımızın ən yüksək və ülvə amallar uğrunda öz canlarını fəda etməsini ağrı, acı ilə dilə gətirsə də, gənclərimizi bu dəyərlərə hörmət, ehtiram etməklə bərabər, onları bu qəhrəmanların şücaət və igidliyi, şərəf və ləyaqəti, əxlaq və mədəniyyəti adına layiq bir ömür yaşamağa çağırır.

Əsgər və zabit həyatı belə olmalı; budaqları göy üzünü qucaqlayan ulu bir ağac kimi başı dik, şərəfli və təkbaşına durub - dayananların həyat hekayəsi kimi...

Şahin MUSAOĞLU
AYB-nin Hərbi vətənpərvərlik
komissiyasının sədri, həkim,
şair, bəstəkar

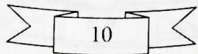
QAYIDIŞ

*Lələtəpədə bayrağa dönüb,
Qanlı torpağa sancılıb*

ŞƏHİDLƏR...

24 yanvar... Küləklər şəhərini - doğma Bakı-mızı qucağına alıb qoynunda beşik kimi yırğalayan coşqun Xəzərin xəzrisi, gilavarı pəncərəmin şüşələ-rini cingildədir. Var gücü ilə otağıma daxil olmaq istəyən külək inadkarlığından əl çəkmir. Sanki bu külək müjdəli bir xəbərin elçisidir, otağıma girib yu-va qurmaq istəyən bahar ətirli qaranquşdur.

Adi günlərdən biridir, televizora baxıram. Bu-dur, Azərbaycanımızın möhtərəm prezidenti sərən-cam imzalayıb. Daha yaxşı eşitmək üçün televizo-run səsini artırıram. "Space" kanalının xəbərlər proqramının aparıcısı cənab prezidentimizin Qa-rabağ torpaqlarına – Cocuq Mərcanlıya əhalinin qayıdışı, yeni yaşayış məskənlərinin inşa edilməsi barədə imzaladığı sərəncamı se-və-sevə oxuyur. İla-hi, bayırda külək yatdımı?! İçimdə bir dəli külək tu-fan qaldırıb. Sevincimdən özümə sığmıram. Xəya-lım məni Cocuq Mərcanlıya götürür.

Xəyalən Cocuq Mərcanlıya qədər getdiyim yolda fikrim gah bədrəyir, gah da işıq sürəti ilə irəliləyir. Dağıdılmış evlər, söndürülmüş ocaqlar, sahibsiz çöllər əsil sahibinə qovuşacaq. İnsanların qəlbində sevinc, dodağında təbəssüm boy verəcək. Torpaq da sevinəcək, yenidən ocağın hərarətini du-yan evlər də... Hələ uçurulmuş damlarda yuva quran qaranquşları demirəm. Hələ qaçqın şəhərciyində - doğma elindən uzaqda dünyaya göz açanlardan da-nışmıram. Kaş torpağın dilini biləydim, hansı hislər keçirdiyini duyaydım. Dilini bilməsəm də fərq etməz, sevincinə şərikəm, ana yurdum...

İnanın, sevincdən torpaq da
dil açıb dindi, danışdı o gün.

O da öz oğluna

söz deyib, şeir qoşdu o gün.

O mənim özüm, ana yurdum

Vətəndir!

O söhbətim, sözüm,

yanar ocağım, ocaq daşımdı dedi.

Sevincdən dağlara, gədiklərə qalxdım,

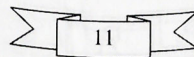
Bu yollarla *Qayıdaşa* qayıtdım

Vətənlə başladım sözə-

O mənim dünyam

bükülməyən dizimdir dedi.

Şirin dillə Xəzəri səslədim

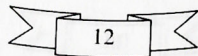

O da mənim kimi,
daşqın çaylar kimi, kükrəyib daşdı...
O, Vətənimin Vətən harayı,
Vətən səsidir dedi.

Xəyal şirinliyi məni dünyanın ən bəxtəvəri
ələmişdi. Heç ayrılmaq, geri dönmək istəmərdim
Cocuq Mərcanlıdan. Nəvəm Muradın hay-küyü
olmasaydı, bəlkə də kəndi qarış-qarış gəzib kəhrizin
buz sularından içəcək, darmadağın edilmiş evləri
bircə-bircə ziyarət edəcekdim.

Nəvəm Murad: "Nənə, Vətən haqqında
yazdığın şeirlərdən bir bənd də, yazım da!" -
kəlmələri qulağımda şimşək kimi çaxdı. Onda hiss
etdim ki, öz evimdəyəm. Aparıcı da sərəncamı
çoxdan oxuyub qurtarıb. Bu xoş xəbərdən sonra
nəvəmin istəyini yerinə yetirib, gecənin dərinliyində
xəyal adlı isti yorğana bürünürəm. Gecədən nə
qədər keçsə də, gözlərim bir məchulda düyünə dü-
şür. İlan sancmış yaralı kimi yataqda elə hey qıvrı-
lıram. Bu nə sirdir axı? Bu, sevincmi? Axı nədir yu-
xusuzluğumun keşikçisi?! Sanki bir müəmma yuxu-
larımı qılıncdan keçirir. Başımın altında oyaq qalan
andım başımın üstündə diktəsini edir.

Səhəri dirigözlü açdım. Adətim üzrə hər gün
olduğu kimi, bu gün də işə - AYB-yə tələsdim. Yol

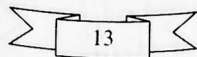

boyu nə metro qatarının taqqa-taraqqlı, nə avtobus
konduktorunun müştəri sevdasından doğan çilgənlığı
məni öz dünyamdan ayıra bilmədi. İçimdə lövbər
salan gərginliyi iş yoldaşlarım hiss etsə də, heç kimə
bu sirrin qapısını döyməyə imkan vermədim. O gün
iş prosesi "işsiz" bitdi mənim üçün.

Evə çatan kimi dərhal televizoru açdım, bəlkə
dünənki sərəncamla bağlı efirdə nəse göstərirlər de-
yə. Zənnimdə yanlışlamışdım: "Space" televiziya-
nın müxbiri Təyyar Nəsirli Cocuq Mərcanlıdan can-
lı bağlantıya qoşulmuşdu. Onun hər sözündə ami-
ranəlik, özünəinam hiss olunurdu. T. Nəsirli prez-
identimizin Cocuq Mərcanlının abadlaşdırılması, in-
sanların yerləşdirilməsi üçün müəyyən qədər vəsait
ayırıldığını və bu məsələni nəzarətdə saxlayacağını
vurğulayırdı. Elə bu an həm prezidentimizi, həm də
aparıcını bağrıma basıb, ürəyimdən gələn ən xoş
sözləri demək istədim: "Halal olsun!" - kəlməsi
dilimdən süzüləndə elə düşündüm ki, deyəcəklərim
ünvanına çatdı. Düşünürəm, Allahım, biz nə qədər
böyük xalqıq? Biz illər boyu səxavətimizin qurbanı
olsaq da, indi səxavətimizlə yanaşı, şücaətimiz,
igidliyimiz də dillərdə dastandı.

Axı torpağı olmayanın milləti olmaz, şəhidi
olmayanın Vətəni olmaz deyiblər, təki siz var olun,
ey mənim xalqım!

Azərbaycan əsgəri! İgid əsgərim Vətən sə-
ninlə güclüdü. Təki siz qoymayın Vətəni şəhid
olmağa!

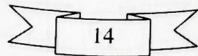
İgid əsgərim,
Şəhid əsgərim!
Yurdumuz uğrunda qanından keçən,
Neçə yol ölümün yanından keçən.
Ana vətən üçün canından keçən
İgid əsgərim,
Şəhid əsgərim!

Dedin ki, ölsək də Vətən yaşasın,
Düzən odlanmasın, çəmən yaşasın.
Yasəmən yaşasın, süsən yaşasın
İgid əsgərim,
Şəhid əsgərim!

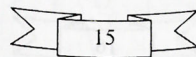
Gedər bu dərd, ələm, kədər günümüz.
Gələr müjdə günü, xəbər günümüz.
Hökmən görünəcək zəfər günümüz
İgid əsgərim,
Şəhid əsgərim!

İlanın başını əzməliyik biz,
Düşmənin canını üzməliyik biz.
Yenə Qarabağda gəzməliyik biz,
İgid əsgərim,
Şəhid əsgərim!

Nə böyük cəsarət var imiş səndə,
Cəsurluq yaşayıb hər hüceyrəndə.
Səndən çox yazıblar, yazıram mən də
İgid əsgərim,
Şəhid əsgərim!

Hər şey bu gündən başlanır! Bunu təsəvvür etdikcə bu qayıdışa səbəb olan 2-5 aprel döyüşlərini xatırlayıram və o ağır döyüşlərdə dünyasını dəyişən döyüşçülərimizin qəhrəmanlıq dolu ömür yolu yaddaşımda dərin iz açır. O döyüşlərin qanlı səhifələrini vərəqləmək hər bir Vətən övladının müqəddəs borcudur, Cəfər Mərcanlıya qayıtmaq, Qarabağı azad görmək istəyən Azərbaycan vətəndaşı üçün... O döyüşlər ki, düşmən ürəyində bir səksəkə yaşadacaq həmişə. O döyüşlər ki, düşmən ürəyində məğlubiyyət adlı qorxu oyacaq. O döyüşlər ki, itirdiklərimizi geri ala biləcək gücdə olduğumuzu hər kəsə - dostada, düşməyə də sübut etdi. İndi anlayıram ki, gecəgündüz xəyalımı əsirinə çevirən o döyüşlərdə şəhid olan qəhrəman oğullarımızın pak və ali ruhları imiş. Bunu anladıqca gözlərim də sözümə baxmır. Xəyalımın qapısını aprel döyüşlərində şəhidlərimizə atılan güllələr dəlib keçir. Bir İlahi səs: "yatma, Güləmail", - deyir. Bu nida haradan gəlir? Düşünürəm... Düşüncələrimdə aprelin boz küləkləri viyıldayır. Bu viyiltıya bir də güllə viyiltıları qoşulduqda beynimin yarımkürəsində bir uğultu əmələ gəlir. Uğultuya diksinirəm. Kompüter arxasına keçib aprel döyüşlərini təkrar-təkrar səhifələyirəm. Nəzərimi döyüşlərdə öz rəşadəti ilə ad qazanmış, cənab prezidentimizin sərəncamı ilə milli qəhrəman adına layiq

görülmüş Samid İmanovun köntüllərə sığmayan qəhrəmanlığı cəlb edir. Gözlərim yazının bir cümləsində asılıb qalır: *"Giziri çıxarın, məni sonra gəlib apararsınız!"* Bu qəti göstəriş özünü bilə-bilə başqasının qurtuluşuna sərf etmək üçün verilmiş komandır əmri olmaqla yanaşı, əsl vətəndaş amalı idi. Fikrimi neçə gündür dünyinə salan ağır mövzu ilmə-ilmə çözülür. Özümə söz verirəm: *"hökmən Samid İmanovun döyüş yoluna aid bir əsər ortaya qoyaçağam."* Bilirəm, bu əsər sümüyümdən-iliyimə, saçımdan-dırnağıma hər sözdə məni yandıracaq, amma onun qəhrəmanlığı qarşısında bu çox cüzi bir töhfədir. Bu fikirlə qol-boyun olub yuxuya gedirəm.

Yuxumda da həтта Samidin ruhu ilə həmsöhbətəm. Səhər açılan kimi işə - AYB-yə tələsdim. Addımlarım məndən xeyli qabaqda gedən fikirlərimin ardınca yeyin-yeyin irəliləyirdi. AYB-ə tələsməkdə məqsədim Birliyin həqiqi birlik simvolu olan, daim yoldaş varlığını bizə hiss etdirən, çoxunun AYB-də "mənəvi ana" deyə müraciət etdiyi Arifə Əliyevaya bu sirri açmaq istəyi idi. Bilirəm ki, o, mütləq nəsə ümid vəd edən məsləhət verəcəkdir.

Hal - əhvalım qış havası kimi sazaqlı - şaxtalı, dəniz kimi fırtınalı, qasırğalı, sahili döyəcələnən ləpələr kimidi...

Pilləkənin başına çatanda Arifə xanımla (kadr-lar şəbəsinin rəisi) qarşılaşdım. Əslində, onun otağına gedirdim. Baxışlarımdan anladı. Salam verib əleyk alandan sonra özü dilləndi: "Güləmail xanım, son günlər gözümə birtəhər dəyirsən, nolub ki?!"

Dalğın və son dərəcə düşüncələr içərisində çabalasam da:

Neynim Arifə xanım?

Şəhidlərin xəyalları

yolumun üstə kölgə salır.

Sinəmdə odlu, alovlu vətən yangısı,

həsrətlərindən qırıq-qırıq,

çölü-biyaban gəzirəm...

Deyəcəklərim dodağımda necə misrəlandısa, heç özümün də xəbərim olmadı. Qol-qola girib otağa keçdik. Söhbətimiz nə qədər çəkdi bilmirəm. Bir-cə onu bilirəm ki, Arifə xanımın yanında olanda ürəyimə bir sərinlik çökmüşdü. Elə bil bütün qayğılardan uzaqda idim. Mənə elə gəlirdi ki, həтта gözümə işıq gəlir. Elə ümidli idim ki...

Aprel döyüşlərində cəsarəti və rəşadəti ilə hər b tariximizə adını qanları ilə yazan, Azərbaycanımızın Milli Qəhrəmanı səviyyəsinə yüksələn Samid İmanov, Murad Mirzəyev və Şükür Həmidov kimi cəsur oğullarımız bir deyil, beş deyil...

Vətənmizin qeyrətli oğlanları erməni işğalçı-
larının təxribatlarını heç vaxt cavabsız qoymayıblar.
Doğrudan da, sonuncu aprel (2-5.04.2016-cı il) dö-
yüşləri xalqımızda böyük əhval-ruhiyyə yaratmaqla
yanaşı, cəbhə xəttində böyük irəliləyişə imza atdı.
Daha doğrusu, düşmən Azərbaycan əsgərinin gücü-
nə, döyüş əzminə bələd oldu. Bu, torpaqlarımıza
qaydış deməkdir. Qarabağa qaydışın başlanğıcı
deməkdir. Xalqımız bir daha mərdliyini, dönməzli-
yini, mətinliyini təsdiq etdi. Əsgərlərimiz düşmən
təxribatlarının qarşısının alınmasında əsil fədakarlıq
göstərdilər aprel savaşında. Bəli, qeyrətli oğul-
larımızın qarşısında tab gətirməyən erməni qəsbkar-
ları xeyli sayda itki verdilər həmin gün.

Bir daha qeyd edim ki, həmin gün səngərləri-
ni, mövqelərini qoyub qaçan düşmən ordumuzun
gücünü, əsgərlərimizin mərdliyini və cəsarətini gör-
dü. Baxmayaraq ki, biz də itki verdik, amma qalib
tərəf kimi düşməyə yerini göstərə bildik. Bax, ba-
cım Arifə, mən də belə igid və cəsarətli oğullarımız-
dan, Vətən yolunda canlarını fəda edənlərdən bir
qəhrəmanlıq dastanı yazmaq istəyirəm...

Məndən soruşma heç nə haldı belə?

Bu nə qəm-qüssədi, məlləldi belə?

Bənizim nə üçün saraldı belə?

Bilmirəm, bilmirəm, hələ bilmirəm,
Yaşaya bilmirəm, ölə bilmirəm.

Qayğısız, əzabsız illər hayanda?
Məni əzizləyən dillər hayanda?
Saranı aparan sellər hayanda?
Atımmı özümü selə, bilmirəm
Yaşaya bilmirəm, ölə bilmirəm.

Deməyin bu bədbin, naşı nə deyir
Fələyin bu düşən daşı nə deyir
Bilmirəm gözümlün yaşı nə deyir.
Ağlaya bilmirəm, gülə bilmirəm,
Yaşaya bilmirəm, ölə bilmirəm.

Allah gəl desəydi çıxıb gedərdim,
Ömür sarayımı yıxıb gedərdim.
Yaxamdan çəkməyir əlimi dərdim
Çoxmu olacağam belə bilmirəm?
Yaşaya bilmirəm, ölə bilmirəm.

Güləmail qalib məlal içində
Nə qədər vurnuxum xəyal içində?
Qalmışam çox çətin bir hal içində,
Dərdimi heç kəslə bölə bilmirəm,
Yaşaya bilmirəm, ölə bilmirəm.

Soldan Yazıcı Arifə Əliveva, şair Güləmail Murad

Bu an Arifə xanım qubarlı, pərişan, bir az da ümidli halda dilləndi: “gəl səni Nefçalada yazıb-yaradan vətənpərvər şair Elnur Abdiyevlə tanış eləyim.” Məmnuniyyətlə razı olub Elnurla əlaqə saxladım və vaxt itirmədən 10.02.2017-ci il tarixində Neftçala rayonuna yola düşdüm.

...Xəyallar içində taksi ilə üzü Neftçalaya yol gedirəm... Uzun sürən sükutu elə taksi sürücüsü pozdu:

- Qərib adama oxşayırsınız, hara belə, bacı?
- Həsənabad qəsəbəsinə.

Sürücü (Çingiz Zeynalov) köks ötürərək dilləndi:

-Təsədüfən aprel döyüşlərində qəhrəmanlıq tarixi yazan Samid İmanovgilə getmirsiniz ki?

-Bəli, deyə cavab verdim.

-Elə baxışınızdan anlamışdım. Yəqin, jurnalistsiniz. Eh, bacı, bilirsiniz, şəhidin Rusiyada yaşayan qardaşı Sadiq bu hadisədən xəbər tutan kimi: “Mənsiz qardaşımı torpağa tapşırsanız, özümü öldürəcəm”- deyib. Əgər qardaşların bir-birinə olan sevgisi bu qədər güclüdürsə, demək, Vətənə olan sevgiləri də o qədər güclüdür. Bu sevgi elə-obaya, yurd-yuvaya, torpağa, anaya, vətənə olan məhəbbətdir.

Yol boyu düşünürəm.

Baxışmda kədər, ələm,
Gözümdə nəm, üzümdə qəm.

Yol bilirmi, nə çəkirəm?

Bu yol məni hara çəkir?

Mənə elə gəlir ki, hər kəs milləti, xalqı qarşısında məsuliyyət daşıyır. Bax beləcə, düşünə-düşünə qarla örtülü, ayazlı-saxtalı (10.02.2017) bu qış günü üzü Neftçalaya yol gedirəm...

Xəyallar, düşüncələr məni müharibə illərinə aparır...

Əziz oxucum, müharibə bir fəlakət, bəşər övladına bir xəyanətdir. Baxın, bizim ölkəmizi də müharibə param-parça qoydu.

Qudurmuş erməni yenə Lələtəpə yüksəkliyində,

2 aprel 2016-cı il tarixində, yaz səhərində
təbiətin füsunkar gözəliyyində,
al-qana boyadı gül-çiçəyi
fəryad etdi torpaqlarımızın qanlı lalası...
Azərbaycanımın Talış kəndi,
Lələtəpəsi dardadır
Of... susuram, dərd söz olur
Ahım, nələm dönüb avaz olur.
Qorxmayın, ey əsgər anaları
Şanlı ordumuz sizinlədir...

Neftçalaya necə çatdığımıdan xəbərim olmadı
heç. Xəyallar qoynunda ilişib qalmışdım. Sürücü
“çatdıq” deməşəydi, bəlkə də hələ oralarda idim.
Elnura telefon açdım, “gözləyirəm” dedi. Bu an sürücü
əyləci basdı: “Xanım, düşə bilərsiniz!”. O zaman
artıq Elnur yolun kənarında dayanmışdı. Görüşüb
yola düzəldik.

“Güləmail xanım, yol gəlmisiniz, yaqın, ki,
yorgunsunuz, bəlkə əlüstü də olsa, bizdə bir nahar
edək, sonra gedərik” – deyə Elnur dilləndi. Düzü,
onu qırmaq istəmədim, çünki görüləsi işlərim çox
idi. Vaxt da sürətlə gedirdi.

Döndük Elnur ilə. Elnurun valideynləri doğ-
maları kimi qarşıladı məni. Geniş süfrə açılmışdı,
əvvəlcə elə başa düşdüm ki, xeyli qonaqları olacaq.

Amma düşündüyüm kimi olmadı. Süfrədə bütün
naz-nemət cəmlənmişdi. Ailənin mehribanlığına lap
vələh oldum. Sanki neçə illərin həsrətini gözəyir-
mişlər.

Elnur müəllim istedadı, bacarığı, qabiliyyəti
ilə başqalarına nümunə, ibrət göstərilən söz sahiblə-
rindədir. Atasını Dilavər müəllim 40 ildən artıq yur-
dumuzun tarixini gələcək nəsillərə sevdirə-sevdirə
Elnurun da qanına hopdura bilib. Elnurun anası Əh-
linaz xanım da ədəbiyyat aşığıdır sanki. Şifahi xalq
ədəbiyyatına kifayət qədər bələd olduğu hikmətə-
miz, ibrətamiz kəlmələrindən bilinirdi. Elnura çox
minnətdaram ki, məni sevgi, məhəbbət dolu isti bir
ocaqla tanış etdi. Elə bir ocaq ki, həqiqətən də hər
zaman ziyarətinə gəlməyə dəyər.

O gündən bu günə fikirləşirəm ki, nə yaxşı
belə isti, yanar ocaqlarımız var. Elə bu məqamda ha-
çansa yazdığım “Ocaq daşı” şeirim xəyalımdan
keçdi:

Fəxrim, vüqarımsan, ucalan başım,
Vətənim, torpağım, sirrim, sirdaşım.
Səninlə anılır qohum – qardaşım,
Başına döndüyüm ay ocaq daşı.

Üstümdə nəfəsin, adın var sənin,
Hər övladın olmuş bir nübar sənin.

Nədən ürəyində var qubar sənin,
Başına döndüyüm ay ocaq daşı.

Ocaqlarımız həmişə gur yansın, inşallah!

Surra kəndinin 40 kilometrliyində yerləşən
milli qəhrəman Samid İmanovun yaşadığı qəsəbəyə
- Həsənabada yol aldım. Eh, həyat yolları da enişli-
yoxuşlu dağ yamaclarınının dolayı çıxırı kimidi...

Əlimdədir qələm,
yənə dil açır.
Döyür söz mücrümü,
sandıq açır indi:
Lələtəpədə qəmli şəhid gülləri
qərənfil açır.
Gül-çiçəklər üstə mərmilərdən
qan damcılar...
Yənə qələmim hönkürüb ağlar...
Qələmim yazır qəlbimin səsinə
Bu səs,
Vətən səsi,
Qəhrəman şəhidlərimin
döyünən ürəklərinin səsi,
Bir balanın ana deyən hicran səsi,
Bir ananın oğul deyən naləsi...

Sarılib canıma sarmaşiq kimi
Ayların həsrəti, illərin qəmi,
karvanda dəvəyə yüklənmiş
Farmaş kimi...

Şair Elnur Abdıyevin səsi məni xəyalımdan
ayırdı:

-Güləmail xanım, artıq Samid İmanovun ata
ocağındayım.

Sağda: Elnur Abdıyev ortada şəhidin
anası Xuraman İmanova, Güləmail Murad

Dərin düşüncələrlə baş-baş qaldığım üçtün,
hətta Samidgilin evlərinin üzərində Azərbaycan
bayrağının dalğalandığının fərqi nə varmamışdım.

Bizi şəhidin anası Xuraman xanım, bacıları
Aybəniz, Gülbəniz, Aybənizin ömür-gün yoldaşı,
şəhidimizin xalası oğlu Elman İmanov və onların
uşaqları qarşıladı. Çasıb qalmışdım bu mehribanlıq
qarşısında. Evin girəcəyində - sağ tərəfdə Samidə
aid olan sanki bir muzeyi nəzərdən keçirir, bir tele-
film izləyirdim. Həqiqətən də, Samidin sinəsi orden
və medallarla dolu idi, divardan asılmış şəklinin
sinəsini bəzəyirdi. Şəklin aşağı hissəsində masanın
üstündə isə ona aid olan döş nişanları, ordenlər,
Fəxri diplomlar, H.Əliyev adına Ali Hərbi Məktəbin
diplomu, "Azərbaycanın Milli Qəhrəmanı" adına
layiq görüldüyünü təsdiq edən sərəncam və medal...

Bu qədər uğur və müvəffəqiyyət qazanan bir
gəncin torpağa, dövlətə, dövlətçiliyə bağlılığı
soydan, kökdən gələn izahedilməz bir duyğu, yaxud
da mənası tam açılmayan ailə kodudur, - düşündüm.
Başımı qaldıranda şəhidin anası Xuraman xanımın
baxışlarıyla qarşılaşdım.

Ana mənimlə gözləri ilə danışır,
Neynim şair, oğul həsrəti indi at oynadır.
Yatıb xəyallarım xəyal içində,
Samidsiz içim bomboş,

Sənsiz içimdə yanan dərd, alov mənimdir.

Qoy onu heç bir kəs duymasın, oğul.

Qalar ürəyimdə bir yara,

Küskün ömür-günümə tutduğum oğul yası.

Ulduzu olmayan qaranlıq gecənin dəniziyəm-

qasırgalı, fırtınalı

bu bəxti, yıgvalı ağladım.

İstədiyi qədər kədəri qovdum,

dərd, qüssə, qəm gəldi.

Üstümə üçrəngli bayraqla qoşa sən,

Dağlarda çiskin dumanla, yaşla sən gəldin.

Lələtəpə dağı mənim şalımı başına bağladı,

Axi sən dağdan qoparılmış bir qəhrəmanlıq səsi,

Göylərdən, dağlardan əks - səda gəldi.

Dağlar da bu səslə, oğul, deyə

dərəyə-təpəyə ün saldı...

Şəhidin anası Xuraman xanım

göz yaşları içində,

Mənim qələmim isə söz içində,

bir durnanın köçündə...

Hər durnaya yoldaş olar,

Ana ağlar, bala ağlar.

Oxumaqdan bihuş olar,

Ana ağlar, bala ağlar.

Durna ağlar, mən ağlarım.

Qərib-qərib, gedər ağlar,
Gedər- gedər, dönər ağlar.
Dönüb-dönüb yanar ağlar,
Ana ağlar, bala ağlar.
Durna ağlar, mən ağlaram.

Vətən, torpaq daşın üstə,
Gecə ayın qası üstə,
Şəhidlərin başı üstə,
Ana ağlar, bala ağlar.
Durna ağlar, mən ağlaram.

Xuraman ana kövrək, yaralı bir səslə: *“Samiddən heç doymadım”*, göz yaşlarını boğa-boğa danışır, mənə yazıram:

Ah, ya Rəbbim,
yaz fəslimə qar yağır.
Torpaq oyanır-
al-əlvan güllər açır,
mənimsə günüm solur.

Samidin hərbiçisi olmasını çox istəyirdim, elə onun da əvvəldən xoşu gəlirdi hərbi mundirdən. O, bizə hərbiçisi olmaq istəyini bildirəndə etiraz etmədik. Bakıda Heydər Əliyev adına Ali Hərbi Məktəbdə

oxumağa başladığı vaxtdan Samidin üzünü gec-gec görürdüm. Heç doyunca danışmadım, doyunca oxşayıb sığallamadım balamı. Samid ailə qurandan sonra mən də hərdən gəlib onlarda qalardım. Həmişə evə gec gələndə *“Samid, evə niyə gec gəlirsən?”* - deyirdim. O, da baxıb gülürdü. 17 yaşından oxumağa getdi, ucaldıqca ucaldı balam, hətta müqəddəs ucalıq olan şəhidlik zirvəsinə qədər ucaldı balam!

Fidan adlı bir qızı var, 2016-cı ilin fevralın 12-də isə oğlu Turan dünyaya gəldi. Elə qızının da, oğlunun da adını özü qoymuşdu. İndi o uşaqlara baxanda ürəyimə dağ çəkilir. Körpə balaları atasız qaldı. Bu an Xuraman xanımın gözləri doldu, mənimsə qələmim hönkürdü...

Deyir “evdə biri vardı, biri yox”...
Bu dərd ürəyimə sancılan bir ox.
Göylərə ucalan ah-fəğana bax
Atasız körpənin gözlərinə bax.

Mən də gəlinimə kömək etmək üçün Bakıya gəldim. İki ay balamı səhər yola salıb axşam qarşıladım. Mən onun üzünü bu iki ayda gördüm.

Həmişə Novruz bayramını bizimlə keçirirdi. Deyirdi ki, ana, dövlət mənə üç otaqlı ev verib, atamı da rayondan gətir birgə yaşayaq.

Martın 27-də qızı Fidanı qucağına sıxıb başını qoydu dizimin üstə. Qızına dedi ki, bu, mənim anamdı. Elə bil mənə Fidanı tapşırırdı. Sanki dünya başıma fırlandı o zaman. Onda Samidimin başını o qədər sıgalladım... sıgalladım... bilmədim üzümü hayana tutum, yerəmi, göyəmi söyləyim bu dərdimi:

*Soldan: Xuraman xanım, bacıları
Gülbəniz, Aybəniz və Güləmail Murad*

Ay adamlar, üz tutummu çölə mən,
Başa düşmür kimsə niyə dərdimi?
Bir kimsəni döyməmişəm hələ mən,
Qocalmışam döyə-döyə dərdimi.

Nə gecəyə, nə səhərə sığışmır,
Bu mənzilə, bu şəhərə sığışmır.
Mənim dərdim heç bir yerə sığışmır,
Apar, Tanrım, apar göyə dərdimi.

Güləmail axı belə deyildi,
Dərdə-qəmə məndə bu nə meyildi?
Dərd əlindən əlif qəddim əyildi,
Bir adam yox gəlib əyə dərdimi.

Sonuncu dəfə martın 28-də 2016-cı il tarixində görüşüb ayrıldıq. Hər gün getdiyi kimi getdi. 11 gün xəbər ala bilmədik.

Hamı bilirmiş, amma məndən gizlədirlərmiş. Aprel ayının 8-də xəbər verdilər bizə. Dedilər ki, Samid hospitaldadır, gedək Həsənabada. Düşündüm ki, Samid yaralı olsa, hospitala gedərdik, Həsənabada yox? Gəldim gördüm ki, hər yan doludur adamlar. Sanki qollarım qırıldı, gözüm görmədi, həyat dayandı mənim üçün. Əlimdən ağlamaqdan başqa heç nə gəlmirdi. Dedim gətirin illər boyu həsrətini çək-

diyim balamın üzünü son dəfə görüm, bir az qoxlayım onu, ancaq gətirmədilər. Gecəni məsciddə saxladılar Samidimi. O gecə sinəmdə cücərdi bir oğul harayı... Səhər yenə həmin adamlar və Samidimin cənəzəsi...

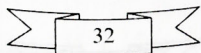
İçimdən qopan bir fəryad ün saldı dağlara, daşlara, yerə, göyə. Şimşəklər çaxdı göylərdən, bulud ağladı, atasız qalan körpələr ağladı... Səninlə ölə bilmədim, oğul... Allaha əmanət ol!!!

Xəbər qəfil gəldi bir tufan kimi,
Ana ürəyimin simi qırıldı.
İstədim hay salam, səsim çıxmadı,
Zili çilikləndi, bəmi qırıldı.

Əgər bilsə idim, son gedişindir,
Gözündən doyunca öpərdim, oğul!
Doldurub ovcuma göz yaşlarımı,
Ardınca su kimi səpərdim, oğul!

Deyirdim ölərəm bir tükün düşsə,
Bəs niyə sağ qaldım ölə bilmədim?
Həyatı səninlə bəlsəm də oğul,
Bağışla, ölümü bölə bilmədim.

Son dəfə büküldün üçrəng bayrağa,
Son dəfə evinə bayraq tək döndün.

Üzünü doyunca görə bilmədik,
Öz doğma evinə qonaq tək döndün.

Vətən torpağına qarışan qanın,
Qoy şəhidliyinə zəmanət olsun.
Cismini tapşırdıq ana torpağa,
Ruhunsa Allaha əmanət olsun!

Xuraman ana, Vətən üçün şəhid olanları valah, el ağlar...

Samid geri qayıtmayacağını sanki hiss edirmiş: *"Mənə deyirdi ki, ana, uşaqların yanında 6 il qalarsan."* Təəccüblə soruşdum:

-Ay bala, niyə 6 il?

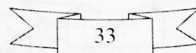
-Yaxşı, onda 6 ay qalarsan, ana, -dedi.

Kövrəldim, saçlarını, al yanaqlarını, öpüb oxşadım balamın...

Çox yorğun idi. Heç rahatlıq tapmırdı. İki aylıq körpəsini - ciyərpərasını oğlu Turanı heç doyunca qucağına almamışdı. Yoldaşlarına da deyirmiş ki, *"qızımın şəkli var, oğlum Turanla heç yoxdur"*.

Qismətə, taleyə bax, oğul atanı şəkildən tanıyacaq, ata həsrəti yaşayacaq, ata sözünü eşidəndə bir tərəfə, күncə çəkilib köks ötürəcək...

Samidin oğlunun dünyaya gəlməsi onu daha çox sevindirirdi.

2013-cü il iyunun 16-da öz dayısı qızı Bada-
damla evlənmişdi. İşini o qədər sevən hərbiçi olub
ki, toyunun səhəri günü işə çıxıb. Ailəsinə de-
yirmiş ki, bizim işdə icazə yoxdur.

Bir dəfə Samid anası Xuraman xanımdan
xahiş edir ki, *“ana, atamı da gətir, Novruz bayramı-
nı bir yerdə keçirək”*.

Xuraman xanımın dediyinə görə, hətta axır
çərşənbə günü də Samid evinə gələ bilmirmiş. Hə-
min günlər növbədə olurdu.

Xuraman xanım ağrılı bir səslə dilləndi.

-Ay bala, sən qərargah rəsisən, yerinə birini
qoy, çərşənbəni ailənlə keçir, - dedim.

O isə:

-Anacan yerimə qoyacağım adamın ailəsi
yoxdu məgər?! – deyər gülümsündü.

-Daha söz tapmadım deməyə.

2016-cı ilin 8 martı və mənim doğum günümü
(10 mart), hətta Novruz bayramını onun ailəsi ilə bir
yerdə keçirdik. Elə bil ürəyimə dammışdı. Dammış-
dı ki, oğlumun üzünə həsrət qalacağam. Daha dözə
bilmirəm.

Xuraman xanımın ürəyindən keçənləri qələ-
mim nəzmə çəkdi:

Sənsizlik qəlbimə qara xal salır,

Sənə demədiyim sözüm ağlayır.

Rübabım ayrılıq havası çalır,
Simləri qırılan sazım ağlayır.

Bu hicran aylarla, illərlə bitmir
Əllərim sən gedən yollara yetmir.
Həsrətin yanğısı canımdan getmir,
Səbir ağı deyir, dözümlə ağlayır.

Cismim atəşinlə yandı, alışıdı,
Ahımın tüstüsü göyə qarışıdı.
Bəxtimə çıxanın ürəyi daşdı,
Külümün altında közümlə ağlayır.

Xuraman ana göz yaşları içində deyir: *“Oğlu-
ma milli qəhrəman adı verilməsi yaramıza az da
olsa, məlhəm oldu. İndi düşünürəm ki, onun zəhməti
yerdə qalmadı.”*

Söhbətimizə şəhidin bacısı Gülbəniz xanım
qarışıdı. Hələ də gözləri qurumamışdı. Gülbəniz xanım
deyir: *“Samidin dünya malında gözü yox idi, həmişə
həyat çox qısadır, - deyərdi.*

Martın 25-də xalam qızının xınayaxdısı idi.
Samid də ailəsi ilə birlikdə ora gəldi. Xalam qızının
toyu isə aprelin 3-də idi. Samid toyun aprelin 3-də
olacağını biləndə dedi ki, mən toya gələ
bilməyəcəyəm. Təlimdə olacağını bildirdi. Sağolla-
şıb ayrıldıq. Sonra bildik ki, martın 28-də işə gedib.

Martin 31-də yuxuda gördüm ki, Samidə hərbi şəhərcikdə verilən ev yanır. Hər tərəfi tüstü bürümüşdü. Gördüm ki, Samidgilin evindən də tüstü çıxır. Bütün evlər külə dönüb. Mən də ora qaçanda qarşıma bir gəlin çıxdı və mənə dedi ki, Samidin də evi yandı. Yuxu görəndən sonra Samid üçün narahat olmağa başladım. Mesaj yazdım, cavab yazdı. Ürəyim rahat oldu ki, salamatdır. Bizə icazə vermirdi zəng etməyə, deyirdi *"vacib nəsa olmayınca zəng etməyin, zəng edəndə ikinci çağırışdan sonra gözləyin, özüm zəng edəcəyəm."* Elə də edirdi.

Aprelin 1-də mənə cavab verəndə bir az ra-

Şəhidin qızı Fidan və oğlu Turan

hatlandım. Həmin gün həyat yoldaşından uşaqlarının şəklini istəmişdi. Həyat yoldaşı Badam xanım da şəkli ona yollayandan sonra həmin şəkli mənə də göndərmişdi.

Samidi öz balamdan da çox sevirdim. Onu hamımız sevirdik, amma səbəbini bilmirdik. Bəlkə də qısa yaşayacağı üçünmüş bu istək. Bilmirəm.

Aprelin 2-də biz cəbhədəki hadisələrdən xəbər tutanda narahat olduq. Samidlə əlaqə saxlamaq istəsək də, mümkün olmadı. Aprelin 3-də xalam qızının toyuna hamımız ağlaya-ağlaya getdik. Toyda necə iştirak etdiyimizi bilmədik. Hərə bir söz deyirdi. Samidin həyat yoldaşı Badamdan soruşdum. O da deyirdi ki, Samidin dostlarının xanımları ilə danışırım, deyirlər Samid də yaxşıdır. Amma mən inanmırdım. Samid sağ olsaydı, yoldaşı ilə danışardı. Badamdan Samidin hərbi yoldaşlarından birinin həyat yoldaşının nömrəsini alıb danışdım.

Belə cavab aldım: *"Gözlə komandirin yoldaşı ilə danışım, görüm nə xəbər var?"* Sonra yenidən danışdıq. Dedi *"harada qalırsan, gəlmək istəyirəm"*. Çox narahat oldum, boğulurdum, eşitdim ki, *"hospitaldadır, gedin axtarın"* qulaqlarım uğuldadı... sanki gözlərimin işığı söndü... sənsiz

dünyanı bir an düşündüm, demə sənsənmiş dünya-
mın günəşi. ...indi sənsiz dünyanı sarı görürəm...

Elə bu anda qələmim dilə gəldi...

İşıqlı görərdim mən bu dünyanı,
İndi nə görürəm hədə görürəm!
İlahi gözümlün işığı hanı?
Niyə gözlərimdə kədər görürəm?

Bilmirəm könlümdə bu ahəng nədir,
Dünya gözlərimdə qaralıb niyə?
Güləm, ləçəklərim sarı rəngdədir,
Lalə yanaqlarım saralıb niyə?

Dağıdıb ömründən dumanı-çəni,
Hamı xoşbəxtliyə sarı görünür.
Bu nə sarılıqdır tutubdu məni,
Gördüyüm yuxu da sarı görünür.

İlahi, bu sınıq könlümü sarı,
Ömrümü çiçəkli bağ görüm daha.
Qoy yolum düşməsin sarıya sarı,
Hər nə görürəmsə, ağ görüm daha.

Xalam qızı ilə birgə hospitala qaçdım. Hos-
pitalda heç bir siyahıda Samidin adı yox idi. Məni

başə saldılar ki, ölənləri hospitala gətirmirlər,
yaralıların içində isə Samidin adı yox idi. Hər yerə
xəbər salmışdıq, yox idi...

Qurban demişdim, qolu-qıçı olmasın, amma
nəfəsi gəlsin. O, rahat bir gün yaşamamışdı. Həmişə
əziyyətlə hasil olurdu diləyi. Ayağı hərbiçi
çəkməsindən çıxmamışdı... Samidin döyüşlərdə
iştirakından evdə heç kəsin xəbəri olmurdu.

Aprelin 3-dən 4-ə keçən gecə döyüş zamanı
mayor İmanov neytral ərazidə ayağından və
çiyindən qəlpə yarası alır. Əsgərlər onu döyüş
meydanından aparmaq istəsə də, Samid İmanov
buna qəti surətdə etiraz edir. Əsgərlərin etirazına
baxmayaraq, mayor İmanov əmrin icra edilməsi
üçün qəti göstəriş verir. Yaralı girizi döyüş
meydanından çıxaran əsgərlər həmin ərazinin artıq
təhlükəli olmasına baxmayaraq Samidi aparmaq
üçün yenidən döyüş meydanına qayıdırlar, amma
İmanov artıq orada deyildi. Əsgərlər ərazidən
uzaqlaşandan sonra ermənilərə əsir düşməmək üçün
İmanov oradan uzaqlaşır. Və əsir düşəcəyi təqdirdə
əlindəki qumbara ilə neçə-neçə erməninə məhv
edəcəkdə.

Əsgərlər uzun axtarışdan sonra əvvəlcə onun
papağını sonra isə, özünü əlində qumbara üzü
ermənilərə tərəf uzanmış halda tapdılar.

Mayor İmanovun bu anını qərib-qərib durnalar
ağladı.

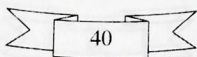
O aprel səhəri niyə görəsən,
Buludlar üstünə qondu durnalar?
Torpağı ana tək bağrına basan,
Bir şəhidi görüb dondu durnalar?

Əlində qumbara tənha şəhidi,
Göydə ağlayırdı qərib durnalar.
Anatək, bacıtək saçın yolurdu,
Lələyin çöllərə sərib durnalar.

Yağış tək yağırdı gözlərindən yaş,
Şəhidin nəşini yuyurdu sanki.
Durnalar o səhər insan olmuşdu,
Durnalar şəhidi duyurdu sanki.

Belə görməmişdim heç durnaları,
Getdiyi yolundan geriye dönən.
Bəyaz lələkləri qar kimi yağan,
Ağlaşa-ağlaşa dəliyə dönən.

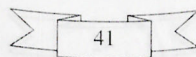
Axırı düzülüb öz qatarına,
Bir matəm havası çalıb getdilər.
Cismini tapşırıb ana torpağa,
Şəhidin ruhunu alıb getdilər.

Gözlərim cüt bulaq, dolduqca dolsun,
Ölsəm də, gözümü bağlamasınlar.
Allahım, qoy mənə nə olur - olsun,
Şəhid anaları ağlamasınlar.

Bir ana qəlbinin fəryadı ilə,
Düşmənin səfini pozacağam mən!
Zəfər nəğməsinə Cıdır düzündə,
Durna lələylə yazacağam mən.

Aprelin 8-i mayor Samid İmanovun nəşi neytral ərazidən götürüldü və doğma Neftçala rayonuna aparıldı.

Aprelin 8-də bacım Aybəniz mənə zəng vurub dedi ki, yığışın rayona gəlin, qardaşımız Samid şəhid olub.

Aybəniz xanım o günləri xatırlamağa çalışdı: Məktəblilər axın-axın evimizə gəlir, Samidin ruhu dolaşan bağçamızı ziyarət edir, onun qəhrəmanlığını tərənnüm edən şeir söyləyirlər. Samidin əşyaları, şəkilləri, medalları, ordenləri ilə maraqlanırlar, baxıb nəsə öyrənməyə çalışırlar... Qardaşım unudulmadığı üçün qürur hissi duyuram onda. O, məhz Vətənimizin bütövlüyü uğrunda şəhidliyə ucaldığı üçün şükür edirəm. Axı həm də şəhidlər Allah dərgahına sorgu-sualsız gedirlər.

Çox istərdim ki, Samidin ev muzeyi açılsın, gənc nəsilə örnek olan bu qəhrəmanlıq ocağı ziyarətə çevrilsin.

...Qələm yoldaşım müəllim-şair Elnur Uğur Abdiyevlə şəhidin dəfn olduğu qəbiristanlığa yol aldım... Şəhidin məzarı üstə dərdim ürəyimi sıxıb gözümdən tökür.

Dalğın düşüncələrlə beynimdən uğultulu xəyallar keçir... Bilmirəm ömür binası neçə otaqlıdır, bir onu bilirəm ki, axırda insanın qapısı-pəncərəsi olmayan qaranlıq bir otağı olur, o da nəsisib olsa...

Elnur Abdiyev və Güləmail Murad şəhidin qəbrini ziyarət edərkən

İnsanın əvvəli də, axırı da qara torpaqdır... qələmim dillənir...

Hamının əvvəli qara torpaqdır,
Axırı yenə də torpağa dönür.
Bütün ayrılıqlar vüsalla bitir,
Bütün vüsallar da fərağa dönür.

Əzrayıl sinəmə çökdü qəfildən,
Həyat süfrəsindən doymadım, getdim.
Barını yemədim iki balamın,
Nəvəmin adını qoymadım, getdim.

Bilirəm, üzüldün məndən ötəri,
Gözlərin yollarda qalıbdı, ana.
Qəm yemə, analar anası torpaq,
Məni öz qoynuna alıbdı ana.

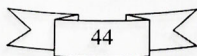
Bağışla ki, sənə qəm bağışladım,
Bir oğul itirmək ağırdı, ata.
Gərək girməyəydin cənəzəmə sən.
Axı sənin çiyinin ağırdı, ata.

Başdaşı şam deyil, vurma özünü,
Sağlığında oldun pərvanə, bəsdı.
Hər dəfə sən Badam, mən öldüyüm gün,
Qəbrimin üstə gəl, bu mənə bəsdı.

Gəl ki, sən gələndə ölüm utansın,
Bir daha gəlməsin ölüm dünyaya,
Boy atsın qəbrimdən güllər, çiçəklər,
Təzədən doğulub gəlir dünyaya.

Mən isə otaqlardan yox, zamandan, vaxtdan
müharibə törədənlərdən kəsürəm, havam çatışmır
boğuluram.

İlahi, yaradan da sən, öldürən də sən.
Ağladan da sən, güldürən də sən,
bölən, böldürən də sən..

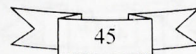
Dünya, onsuz da qoynunda
bir bəşər gah gülür, gah ağlayır
Mənimsə içimdə şəhid dərdi yanır-sönür,
közü qalmayıb ki, qalan kül bədənimdi.
Belə bir halda dilim tutulur,
nitqim kəsilir, sözüm donur...
Arxadan səs...yaz...yaz...yaz şair deyir.
Bu səs göylərdənmi,
yoxsa şəhidin məzarındanmı qopan səs...

Şair, nə dilin tutulsun, nə nitqin kəsilsin, nə
də sözün donsun, yaz, qələmin iti olsun. Bu Vətən
harayı, Vətən səsi... Qoy şanlı bayrağımız Xankəndi-
də, Şuşada, Laçında, Qarabağın işğal olunmuş tor-
paqlarında dalğalansın. Yaşasın Azərbaycan!

Mən sənə can dedim, çünki canda can
Səninlə canlanır, Azərbaycanım!
Dünyaya gələndən damarımda qan,
Eşqinlə dolanır, Azərbaycanım!

Min fitnə sağında, mini solunda,
Aslan qüvvəsi var polad qolunda!
Gör nəçə min ildir haqqın yolunda
Odlara qalanır Azərbaycanım!

Haqqa söykəribdi kökün, dayağın,
Uzaq ulduzlardan gəlir sorağın.

Harda ədalət var, üçrəng bayrağın -
Orda dalğalanır, Azərbaycanım!

Mərmərdən Altay dağlarınacan,
Kazandan Təbrizin bağlarınacan,
Hamı bir ağızdan sənə deyib can,
Səni qardaş sanır, Azərbaycanım!

Adınla qoşadır sevinc, səadət,
İnsana, millətə, haqqa məhəbbət.
Batıdan, Doğudan gör neçə millət
Sənə ünvanlanır, Azərbaycanım!

Güləmail sənə ilhama gəlir,
Şeir adlı dinə, imana gəlir.
Qutsal bayrağını salama gəlir
Quştək qanadlanır, Azərbaycanım!

Yenə bir səs... şair..şair...

Beşiyi-
müqəddəsdir torpagımın,
O torpaq Vətəndir.
Onu bilin ki,
Vətən mənim ürəyim-
Şuşam, Laçınım, Kəlbəcərim,

Kürüm, Arazım, Tərtərim,
Təbrizim, Dərbəndim, Borçalım,
Ağdərəm, Ağdamım, Qarabağım...
Azərbaycanım!

Günəş əyləndən sonra fikir xəyal içərisində, beləcə, düşünə-düşünə Neftçala rayonunda yerləşən mayor Samid İmanov oxuduğu tam orta məktəbə gəlirik... Məktəbin direktoru Ülviyyə xanım yüksək qonaqpərvərliklə əsil Azərbaycan (türk) xanımına xas olan ağayanaqlıqla bizi qarşılayır. Sözlünün kəsəri və sanbalı ilə suallarımıza faktlarla cavab verir. Düzdür, Samid İmanov orta məktəbdə təhsil aldığı illərdə Ülviyyə müəllimə qəhrəmanımızı tanımayıb, amma nizam-intizamı ilə seçilən Neftçalanın 1 saylı orta məktəbində bütün sənədlər qorunub-saxlanır. O, bizə məlumat verərkən yazılı sənədlərə əsaslanırdı.

Əlində sinif jurnalı fəxrlə deyir: "məktəbimizin əlaçısı olub, baxın, bu Samidin sinif jurnalıdır". Baxıb vərəqləyirik, orta məktəbi əla qiymətlərlə qurtarıb.

Sağdan: Nəfçala rayonunun 1 nömrəli məktəbinin direktoru
Ülviyyə Abdullayeva və Gülnəzər Murad

Bu an məktəb illərini xatırladım. Xəyallar
məni bir anlıq uşaqlıq çağlarına apardı. Məktəb
illərinin sonuncu gününü - son zəngini xatırladım.
Xəyalımdan sıltaq bir uğultu keçdi:

O məktəb illəri. O son zəng...

Çalınır sonuncu zəng,
Bitdi məktəb illəri!
Amma kim deyə bilər
biryolux yaddaşlardan,
Həzin xatirələrdən,

Nələr, nələr, nələrdən
Çəkərək öz köçünü
İtdi məktəb illəri.

Sonuncu zəng
uşaqlıq çağlarına
bir vidadır.
Sonuncu zəng
Məzunun
yeni həyata doğru
səsləyən bir sədadır.

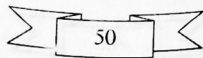
Rəqs eləyir oğlanlar,
Şeir söyləyir qızlar.
Baxdıqca bu səhnəyə
Kimin gözləri dolar,
Kimin ürəyi sızlar.
Baxma ki, burda hər şey
Zahirən məzəlidir.
Bu bir zəngin sonudu,
Bir zəngin əvvəlidi.
Burda müəllim, şagird
Nənə, ana, atalar,
Bir gözüylə ağlayıb,
Bir gözüylə gülürlər
Bu zəngin sədasının

qayğılı məzunları
Apardığın bilirlər.

İlahi, son zəng günü
Ən dəcəl şagirdlər də,
necə əziz olurlar!
Fikirləri işıqlı,
Qəlbi təmiz olurlar.
Qucaqlaşıb ağlaşır,
Qucaqlaşıb gülürlər.
Mehriban dostlar kimi
Az qala bir-birinin
Göz yaşını silirlər.

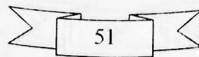
Bu məktəbdə tapıblar,
Onlar ilk məhəbbəti,
Sevirəm söyləməyə,
Bəlkə də heç çoxunun
çatmayıbdı cürəti,
Bu məktəbdə başlayıb
Qısqanclıq, vüsal, hicran,
Burda yaşanılanlar
Neçə illər keçsə də,
Unudulmur heç zaman!

Hələ əziz müəllim,
əziz sinif rəhbəri.

Ürəyində yaşayır
neçə belə son zəngin
sevinci, qəm-kədəri.
Hər il öz yuvasından
Pərvazlanırlar quşlar.
Müəllimlər bu zəngi,
Bir yandan alqışlayar,
Bir yandan da süzülər
Gözlərindən yağışlar.
Şagird ömründə bir yol
Eşidir bu son zəngi,
Müəllimlər hər dərs ili
Yaşayır bu ahəngi.

Dinləyərək bu zəngi
Gedin, əziz balalar,
Qanad açın həyata!
Qoy sizinlə fəxr etsin,
Müəllim, ana, ata!
Qoy sizinlə fəxr etsin
Anaların anası
Müqəddəs Azərbaycan!
Həyat yollarınızda
Sizlərə kömək olsun
Özü böyük yaradan!

Amma hara getsəniz,
harda olsanız belə,
Sevincdə, ya kədərdə
darda olsanız belə!
Unutmayın bu zəngi!
Parlaq bir gələcəyə
Sizi daim səsleyen
Səda sayın bu zəngi!

Gecdir, artıq hava qaralmışdır. Üz tutduq qələmdaşım Elnurgilə tərəf. Yenə də ailə üzvləri etiramlə qarşıladı bizi. Bir daha bu ocağa böyük bir rəğbət, məhəbbət oyandı içimdə. Ocağınız gur yansın, şair oğlum!

Mən həmin an xoşbəxt oldum ki, Abdiyev Dilavər qardaşım və Abdiyeva Əhlinaz kimi bacım var. Gecəni Əhlinaz bacımla bir olduq, gecəni nə o yata bildi, nə də ki mən. Demək olar ki, səhəri dirigözlü açdıq.

Elnur saat 8-in yarısına taksi çağırırmışdı.

Səhər-səhər 11.02.2017- ci il tarixində Nefçaladan Bakıya yola düşdüm. Dünənki görüşlər xəyalımda bir telefilm kimi canlandı. Bu təəssüratla evə gəldim. Mən axı şəhidimizin qardaşı Sadiq,

həyat yoldaşı Badam xanım və atası Gülağa müəlimlə görüşməmişdim.

Vədələşib görüşdük. Mayor İmanovun qardaşı söhbətə belə başladı:

Soldan:səhidin qardaşı Sadiq İmanov və Güləmail Murad

- Qardaşlar fərqli olur, amma biz ikimiz bir idik. Samidin uşaqlarına görə mən Bakıda qaldım

(köks ötürür, udqunur). İndi Vergilər Nazirliyində müfəttiş işləyirəm.

Samidin elə uşaq yaşlarından hərbi xidmətə böyük həvəsi olub. Bu həvəs 17 yaşlı yeniyetmə Samidi Neftçaladan Bakıya gətirir və burada hərbi təhsil almağa başlayır. Mayor rütbəsinə qədər ucalır.

Çox sakit, səmimi və mehriban igid idi. Onu asanlıqla hırslandırmək olmazdı. Və bir də hərbi sirri canı bahasına olsa belə saxlayırdı. Bizim onun harda olduğundan, hara getdiyindən xəbərimiz olmazdı. Səhər saat 6-da işə gedib, axşam evinə gələrdi. Qalan çox az zamanını uşaqlarına sərf edərdi. Ayda bir dəfə 10 günlük kursa getdiyini deyirdi. Sonradan bildik ki, bu, "kurs" deyil kəşfiyyat imiş. Samidin haqqında danışdıqca danışa bilərəm. O, hər kəsin yerini bilən biri idi. 5 yaş fərqimiz olsa da, o: *"heç vaxt mən böyüyəm, mənim sözüm keçməlidir,"* deməzdi. Mən də öz fikirlərimi deyə bildirdim. Bir-birimizi başa düşürdük, nə olursa olsun, qardaşımın yerini heç kim doldura bilməz, heç kim əvəz edə bilməz.

"Məni hamı ziyarət edəcək" - deyirdi Samid. Onunla nə zaman qəbiristanlığa ziyarətə gedəndə deyirdi ki, *"məni də burada dəfn edəcəklər. Hərbi libasdə olacağam. Hamı gəlib məni ziyarət edəcək."*

Bu sözlər şəhidin qardaşı Sadiqin ürəyini yandırır, mənim sə qələmimi...

Sənin sənsizliyindən yaralıyam qardaş!

Bu dünyadan əl üzüb usanıram,

İçimdən yanıb əriyirəm qardaş!

Onu bil ki, bu Vətən torpağında

Ocağımızdaca külün olub sovruluram...

Biz qoymurduq elə danışsın, amma hər dəfə gələndə bu sözləri deyirdi. Bəzən düşünürəm ki, o, bunu hiss edirdi, ya da hərbi olduğu üçün şəhid ola biləcəyini də göz önünə çoxdan almışdı. Samid sirt saxlayan adam idi. Sonuncu dəfə martın 28-də getdi. Təlimə getdiyini, 5-6 günə qaydacağını dedi, amma qayıtmadı.

Bu an şəhidin qardaşı Sadiqin ürəyi titrədi, mənim sə əlimdə qələmim dil açıb hönkürür.... Qayıtmaz... Şair...

Atılan ox, axan su

Qayıtmaz.

Ürəkdə ölən arzu

Qayıtmaz.

Solan gülşən gülləri,
Axan dərya selləri,
Bir də qayıtmaz geri,
Qayıtmaz.

Ağ saçın qara rəngi,
Gedibdir hara rəngi?
Gəncliyin şux ahəngi,
Qayıtmaz.

Layla söyləyən dillər,
Ata - analı illər,
Tökmə gözündən sellər,
Qayıtmaz.

İl ardınca gedən il,
İlə vida edən il.
Axtarma sən Samidi
Qayıtmaz.

Şanayam, telə mail,
Yarpağam yelə mail,
Gedərsə, Güləmail
Qayıtmaz.

İnanın, şəhidlər sönməyən bir günəşdir: səhər
doğar, axşam qürub edər. Şəhidlər heç vaxt ölməz.

Onlar zülmətdən doğan bir işıq kimi Vətən torpağını
ışıldandırırılar...

...Sadiq qardaşının çox həssas bir insan
olduğunu da dilə gətirdi. O, həftə sonu gələrdi şə-
hərə. Şəhərə gəlməmişdən əvvəl nə lazım olurdusa,
yazırdı ki, ona alım.

Bir dəfə mənə zəng edib, lakin telefonum
səssiz rejimdə olduğundan eşitməmişəm. Dost-
larımla birlikdəydim deyə, telefonumu səssiz rejimə
qoymuşdum. Düzü, telefonum çox köhnə olduğu
üçün dostlarımla yanında cibimdən çıxarmağa
utanırdım. Həmin gün dostlardan ayrılanda telefona
baxdım, 5 dəfə zəng gəlmişdi Samiddən. Geri
yıgıdım. *Telefonu niyə açmırdın*, - deyə soruşdu. De-
dim ki, səssiz rejimə qoymuşdum. *Köhnə olduğuna
görə səssiz rejimə qoymusan?* - deyə soruşdu. Yox,
dedim. Ancaq o hər şeyi anlayıbmiş. Aradan bir
həftə keçdi, gələndə təzə bir telefon almışdı mənə.
Ona heç nəyi deməsəm də, məni başa düşürdü. Çox
gözəl insan idi Samid (göz yaşlarını saxlaya bilmir,
hönkürür).

Şəhidimizin qardaşı Sadiq İmanov Rusiya
Federasiyasında yaşayır. O, da: "Rusiya telekanal-
ları vasitəsi ilə cəbhədəki vəziyyətdən xəbər tutur-
dum. Zəng vurub bacımla, bacımın ömür-gün
yoldaşı Sadiqov İlqarla əlaqə saxlayırdım.

Samid qardaşı Sadıqla

Deyirdilər ki, hər şey yaxşıdı, narahat olma. Samidə zəng edirdim, amma ona zəng çatmırdı. Hər gün zəng vurub yaxınlarımla əlaqə saxlamağa çalışırdım. İstəyirdim ki, Azərbaycana gəlim.

Kürəkənim dedi ki, gəlmə, sən gəlsən, ailən elə bilər Samidə nəşə olub, narahat olar. Aprelin 6-da bilet alıb dedim ki, gəlirəm. Kürəkənimin təkidindən sonra geri qayıtdım. Aprelin 7-də Samidi yuxuda gördüm. Aprelin 8-də kürəkənim mənə zəng vurub hal-əhval tutdu. Sən demə, Samid şəhid olub, amma kürəkən mənə deyə bilmir. Mənə dedi ki, Samid yaxşıdı, amma yenə də sən bilet al gəl. Nəşə ürəyimə damdı. Mən qışqırdım, dedim ki, nə olubsa mənə düzünü de. Kürəkənimi ağlamaq tutdu və telefonu bacım oğlu götürüb dedi ki, *dayı, dayı, getdi (ağlayır)...*

Şəhidin atası Gülağa müəllim söhbətə qoşuldu:

Mənim də qələmim:

Kaş sənin yanında olaydım, oğul,
Olaydım sağında, solunda sənin.
Qurban eyləyərdim uf demədən mən,
Bu ata ömrümü yolunda sənin.

Mənim əziz oğlum, ay əsgər balam,
Keçilməz sərhədim, alınmaz qalam.
Ay evim-eşiyim, odum, ocağım,
Ay Vətən yolunda yanan çırağım.

Atanın köks ötürməsi, mənim qələmimi dondurdu...

*Azərbaycan Respublikasının müdafiə naziri Zakir Həsənov
və şəhidin atası Güləğa İmanov*

-Samid böyük oğlumdu. O, qızlarım Aybəniz və Gülbənizdən sonra dünyaya gəlib. 1998-ci ildə orta məktəbi bitirdikdən sonra sənədlərini Ali Hərbi məktəbə verdi. Hər dəfə Türkiyədə və digər ölkələrdə təlimlərdə olmasına baxmayaraq o, Bakıda, sonra isə Lökbatan qəsəbəsində işləməyə başladı. Evdə heç nə danışmırdı. Biz onun nə işlə məşğul olduğunu heç bilmirdik. Hər dəfə zəng vuranda deyirdi ki, vaxtım yoxdu, özüm sonra zəng vuracağam. O, rabitəçi idi, sonra isə ixtisasını dəyişərək kəşfiyyatçı kimi işə başladı. Aprel döyüşlərində biz də Bakıdaydıq. Nəse heç rayona

gəlmək istəmirdim. Samiddən xəbər yox idi. Ona görə dedim ki, Samid evə gəlsin, sonra mən rayona qayıdım.

Güləğa müəllim köks ötürə-ötürə təkrar sözə başladı: Onun bir arzusu ürəyində qaldı. Samidin oğlu dünyaya gələndə xüsusi ilə sevinib. Bu, o demək deyil ki, qızının doğulmasına sevinməmişdi. Hərbiçilər arasında adət imiş ki, kimin oğlu varsa, bayramlarda hərbi hissəyə gətirmişlər. Samid də bunu arzulayırdı. Amma qismət olmadı. Anası onlarda qaldığı üçün, mən tək qalırdım evdə. Deyirdim, ay bala, sənin oğlunun qırxı çıxdı, bəs biz? Narahat olma, ata, az qalıb, hər şey yaxşı olacaq.

Eh, şəhid atasının bu sözündən sonra...

Köz yaramdan qan sızır,
ürəyimdən axan qan
Qəhrəmanların qanı
Hər birindən qan sızır...

Ah! şəhid atası yenə qələmim hönkürür... yazır...

Oğul qapısının
Açarı itmiş...
Atanın dərdi danışır.
Dərmanı dərd yazan fələk,

Ürək qan içində,
ürək ağlayır,
Göz yaşı, yanağı
duz təki yandırır-yaxır.
Ruhu canımda yara bağlayır,
deyirəm nə olaydı
durub gələydi,
Gülə-gülə qapıdan girəydi.
Axa göz yaşını
əlləriylə siləydi.
İndi qurğuşun yüklü
bir qataram.
Ah...
qüssə-kədər hər an
içimdə böyüyür...
Neynim ki, dərd yükünü
qoymağa yer axtarıram.
Tapa bilmirəm...
Uca dağlarına
sığına bilmirəm, Vətən.
Çənina, dumanına
bürünürəm,
Vətən.
Günəşində isinə bilməyirəm.
Üşüyürəm... üşüyürəm...
Gedirəm... gedirəm...

Və ya
Gülüşlərimi...
Yığın yandırın
içində
dərd gizlənilib.

Şəhidin həyat yoldaşı Badam xanım "mənim
üçün onsuz həyat yoxdur", - deyə söhbətimizə
qoşulur.

Axı mən indi şəhidin yoldaşına, bu yarımçıq
taleyə nə deyim?

Leysan təki axan göz yaşlarına,
Alnını bəzəyən qırıqlarına.
Gözlərin ümitsiz baxışlarına,
Bəxtin qismətimi, yoxsa nə deyim?

Ürəyinin gizlin hər sualına,
Gözlərindən yağan qəm məlalına.
Məlul-müşkül duran küsgün halına,
Bəxtin qismətimi, yoxsa nə deyim?

İndi peşiman qalan sönük ürəyə,
Yanıb külə dönən arzu-diləyə.
Bir tale ki, ömrə yağmur çiləyə,
Bəxtin qismətimi, yoxsa nə deyim?

Samid həyat yoldaşı Badam xanım ilə

Samid həmişə deyərmiş ki, ana məni qohumla evləndirərsən. Ailəsi də məni məsləhət bilib. Mən onun dayısı qızıyam. Samidlə ailə həyatı qurduqdan sonra daha yaxından tanımağa başladım. O, təmkinli, sakit, ucadan danışmağı sevməyən bir insan idi. Hər bir şeyə diqqətlə qulaq asar, qısaca cavab verərdi. Çox qayğıkeş insan idi. Onun qayğıkeşliyini uşaqlar doğulandan sonra daha çox hiss

etməyə başladım..... Mən onun üzünü çox görmürdüm. Giley edirdim ki, sənin üzünü nə zaman duyunca görəcəyəm. Deyirdi ki, qocalanda. Mənim üçün onsuz həyatın mənası yoxdur. Sanki aprel ayında mənim üçün həyat dayandı.

Mənim qəlmimin könül sazı dil açır...

Axı Samidlə dolu idi könül bağım,

İndi Gecələr, başımın üstə dayanar

xəyallarıyla,

Sinəmə çəkər dağ şirin laylalarıyla,

Ağlaram kövrək xəyalın səsiylə...

Ömür beləcə axıb gedər

xəyal nəğmələriylə...

Səbirsizliklə gözləyirdim ki, təqaüdə çıxırsın, bizə zaman ayırsın. Bəzən onun qocalığını gözümlün önünə gətirirdim ki, görəsən Samid qocalanda necə olacaq? Samid yeni dünyaya göz açan oğlumuz Turanı iki dəfə qucağına ala bildi. Çünki o, evə gec gəlirdi. Samid evə gələndə də, evdən işə gedəndə də Turan yuxuda olurdu. Ancaq atası dodaqlarında 2 aylıq oğlu Turanın isti yanaqlarını apardı getdi. Atasının oğlu Turanla heç bir şəkli də yoxdur.

Bəzən düşünürəm ki, Turan böyüyəndə deyəcək:
“ana, mənim atamla niyə şəklim yoxdur?” Onda nə
cavab verəcəyəm?

Oy... ürəyimdən bir sızıltılı ağrı keçdi. Of...
atalarını şəkildən tanıyanlarım...

Samid həyat yoldaşı Badam xanım və qızı Fidanla

Samidin qızı Fidan isə yeni dil açmağa
başlayıb. Atasının məzarını öpəndə, *atamı öpdüm*, -
deyə sevinir və qışqırır, məzarın başına dolanır, əli
ilə məzarı silir, məzarın üzərində olan şamları yana-
yana yığıb məzardan boylanan şəkllə baxıb gülüm-
sünür. Ana isə ağlayır, hər şey səninlə getdi, kaş ki,
sağ olaydın Samid. “Bəs deyirdin yar-yarından
ayrılmaz Samid” – deyə göz yaşlarına sığınır Ba-
dam xanım.

Ömrüm-günüm qayıtmaz,
Yar-yarından ayrılmaz.
Şirin bir yuxudayam
O yar məni oyatmaz.

Eh, atalar yaxşı deyib: “*sən saydığını say, gör
fələk nə sayır.*” Mən onun həyat yoldaşı olmağımla
qürur duyuram.

Əziz oxucular, haqqında söhbət açdığımız
şəhidimiz Azərbaycanın Milli Qəhrmanı Samid
İmanovun kimliyinə və ömür yollarına ümumi bir
nəzər salaq.

O, 14 oktyabr 1981-ci ildə Neftçala rayon-
unun Həsənabad qəsəbəsində İmanovlar ailəsində do-
ğulub. Samid 1988-ci ildə Neftçala rayonunun 1
saylı tam orta məktəbinin birinci sinfinə gedib. Hə-
min məktəbi bitirdikdən sonra Heydər Əliyev adına
Ali Hərbi Məktəbə qəbul olub. 2003-cü ildə təhsilini
fərqlənmə diplomu ilə başa vurduqdan sonra Azər-
baycan Respublikasının 3-cü prezidenti Heydər
Əliyev tərəfindən mükafata layiq görülüb Kursant-
larla görüş zamanı (buraxılış vaxtı) Heydər Əliyev
cənabları üzünü Samidə tutaraq deyib:

**“ƏSİL HƏRBÇİ BELƏ OLMALIDIR! ƏSİL
ƏSGƏR BELƏ OLMALIDIR!”**

Ümummilli lider Heydər Əliyev cənablarının adı çəkiləndə həmişə bu sözünü xatırlayıram: “*Mən həmişə fəxr etmişəm, bu gün də fəxr edirəm ki, mən azərbaycanlıyam*”, doğurdan da Azərbaycan deyiləndə H.Əliyev cənabları, H.Əliyev deyiləndə Azərbaycan yada düşür. Yaşa, Azərbaycanım, Yaşa!

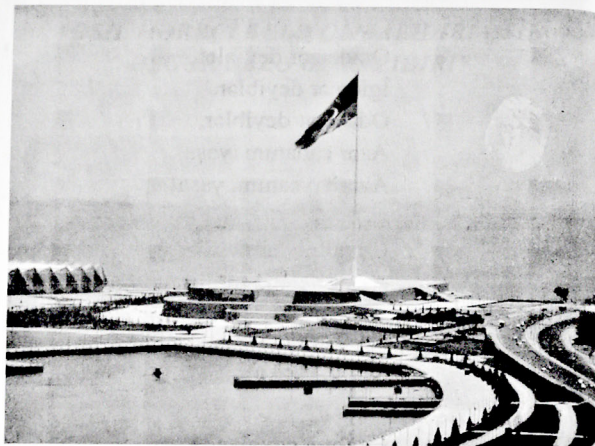
Ürəkdə qüdrətimсэн,
Əməkdə şöhrətimсэн.
Biləkdə qüvvətimсэн,
Damarda qanım, yaşa,
Azərbaycanım, yaşa!

Qızıla zər deyiblər,
İgidə ər deyiblər.
Oda azər deyiblər,
Azər cahanı, yaşa,
Azərbaycanım, yaşa!

Çox olubdur dərdlərin,
Az olmayıb mərdlərin.
Saysızdır comərdlərin,
Comərd məkanı, yaşa,
Azərbaycanım, yaşa!

Əzabım çoxalanda,
Ümidim yox olanda,
Son anda, son gümanda,
Sənsən gümanı, yaşa,
Azərbaycanım, yaşa!

Arxam, həyanım olmaz,
Tabım, tavanım olmaz,
Olmasan, canım olmaz.
Ay mənim canım, yaşa,
Azərbaycanım, yaşa!

2004-cü ilin iyun ayından Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrin hərbi hissəsində qrup komandirinin müavini, qrup komandiri, bölük komandiri, dəstə komandiri, hərbi hissə komandirinin müavini və hərbi hissənin qarargah rəisi vəzifəsində xidmət edib.

Heydər Əliyev adına Ali Hərbi Məktəbi fərqlənmə diplomu ilə bitirən gənc zabıt məsuliyyət hiss edərək Vətənə layiqli bir övlad, yaxud bir hərbi kimi formalaşdırmaq üçün öz üzərində durmadan çalışıb.

Türkiyə özəl qüvvələr komutanı Korgeneral Zekai Aksakallı Samidi medalla təltif edərəkən

Elə bu yolda da o, Türkiyə Respublikasında “Daxili təhlükəsizlik əməliyyatlarının planlaşdırılması və icrası”, “Komanda təlimi və paraşütdən sərbəst atlayış” kurslarında, habelə 2007-ci ildə “Anadolu-2007” və “Anadolu Qartalı-2007” birləşmiş taktiki təlimləri ilə yanaşı, İmanov həm də Pakistanda “Ləpirçi və antiterror” kurslarında, İsvəçrədə “Dağ təlimi” kursunda, Rumınyada isə “Dağa dırmanma üzrə” təlimatçı kurslarını çox uğurla başa vurub.

*2013-cü ilin 16 iyun günündə dayısı qızı
Badam xanım ilə ailə qurub. Onların qızı Fidan
(2014) və oğlu Turan (2016) dünyaya gəlib...*

Samid İmanov ailə üzvləri ilə birlikdə

Ah, yarımçıq talelər....

2014-cü ilin avqust ayının əvvəllərində Azərbaycan - Ermənistan təmas xəttində baş verən atışma zamanı Samid İmanovun rəhbərliyi altında onun dəstəsi qarşı tərəfə keçdi və əməliyyat keçirdi. Döyüş nəticəsində Ermənistan Silahlı Qüvvələrinin 20 hərbi qulluqçusu məhv edildi.

Samid İmanov bir müddət Azərbaycan Respublikası Müdafiə Naziri general-polkovnik Zakir Həsənovun mühafizə xidmətinin rəisi olub. Daha sonra isə mayor İmanov öz istəyi ilə yenidən Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrin hərbi hissəsinə qayıtdı, hissənin qərargah rəisi və Xüsusi Təyinatlı Qoşunun komandasının köməkçisi vəzifəsini icra etdi.

Mayor Samid İmanov 2016-cı ilin aprel ayının əvvəlində sonuncu döyüşə qatıldı. Azərbaycan - Ermənistan təmas xəttində 24 il fasilədən sonra başlayan amansız döyüşlərdə Samid İmanov Tərtər rayonunun Talış kəndi istiqamətində düşməyə zərbə endirdi.

Aprelin 3-dən 4-ə keçən gecə döyüş zamanı İmanov neytral ərazidə ayağından və çiynindən qəlpə yarası aldı. Əsgərlər onu döyüş meydanından çıxarmaq istəsələr də, Samid İmanov buna qəti surətdə etiraz etdi və əvvəlcə yaralı giziri çıxarılmasını əmr etdi. Giziri döyüş meydanından çıxaran əsgərlər həmin ərazinin artıq təhlükəli olmasına baxmayaraq, Samid İmanovu aparmaq üçün yenidən döyüş meydanına qayıtdı, amma mayor İmanov orada yox idi. İmanov əsgərləri ərazidən uzaqlaşdıran sonra erməni tərəfə əsir düşməmək üçün oradan uzaqlaşdı. Bütün mərmiləri qurtaran cəsur döyüşçü

əsir düşməmək üçün son qumbaranı özü üçün saxladı...

Ağdərə istiqamətində - Talış kəndi ətrafında gedən döyüşlərdə sücaəti, cəsarəti, rəşadəti ilə qəhrəmanlıq tarixi yazan İmanovun nəşi aprelin 8-də neytral ərazidən götürüldü, elə həmin gün də doğulub boya-başa çatdığı Neftçalanın Həsənaşad qəsəbəsinə gətirildi. Bu qara xəbər hər kəsi sarsıtdı. Aprelin 9-u isə mayor Samid İmanov anadan olduğu Neftçala şəhərinin Şəhidlər Xiyabanında izdihamla son mənzilə yola salındı. Dəfn mərasiminə minlərlə şəhər sakini ilə yanaşı, şəhidin xidmət etdiyi hərbi hissənin əsgər və zabitləri də qatıldı. Azərbaycanın dövlət himni səsləndirildikdən sonra yaylın atəşi altında mayor İmanov torpağa tapşırıldı. Mayorun tabutuna bələnən bayraq isə şəhidin qardaşı Sadiqə xatirə olaraq verildi.

Ağdərə istiqamətində, Talış kəndi ətrafında gedən döyüşlərdə qəhrəmancasına şəhid olan İmanova.

2016-cı ilin 19 aprelində Azərbaycan Respublikası Prezidenti və Azərbaycan Silahlı Qüvvələrinin Ali Baş Komandanı İlham Əliyevin 1966 nömrəli sərəncamı ilə Azərbaycan Respublikasının ərazi bütövlüyünün qorunub saxlanması xüsusi xidmətlərinə və döyüş tapşırığını yerinə yetirərək göstərdiyi şəxsi igidliyə görə mayor Samid Gülağa

oğlu İmanov ölümündən sonra “Azərbaycanın Milli Qəhrəmanı” adına layiq görüldü.

Mayın 16-sı Azərbaycan Respublikası Müdafiə Naziri general-polkovnik Zakir Həsənov mayor Samid İmanovun ölümündən sonra layiq görüldüyü “Azərbaycanın Milli Qəhrəmanı” şərəfli adını mayorun atası Gülağa İmanova təqdim etdi.

“Qələbə günü münasibəti ilə baş tutan hərbi parada qatıldığı üçün medal”.

“Hərbi xidmətdə fərqlənməyə görə” 3-cü dərəcəli medal.

“Hərbi xidmətdə fərqlənməyə görə” 2-ci dərəcəli medal.

“Azərbaycan Silahlı Qüvvələrinin 90 illiyi (1918-2008)” yubiley medalı.

“Qüsursuz xidmətə görə” 3-cü dərəcəli medal.

“Azərbaycan Silahlı Qüvvələrinin 95 illiyi” (1918-2013) yubiley medalı.

“Qüsursuz xidmətə görə” 2-ci dərəcəli medal.

2016- “Qızıl ulduz” medalı.

2016- “Azərbaycanın Milli Qəhrəmanı”

2016-cı il 14 oktyabrda Samid İmanovun 35 illik yubileyinə həsr olunan tədbir baş tutdu. Neftçala şəhərindəki Heydər Əliyev Mərkəzində keçirilən tədbirdən əvvəl Azərbaycanın Milli Qəhrəmanı Samid İmanovun həyat və döyüş yolu haqqında sərgi nümayiş olundu. Sərgidə İmanovun diplomları, rəsmi sənədləri, medalları və hərbi geyimləri, eləcə də digər əşyaları sərgiləndi.

2016-cı il 3 noyabrda Neftçala şəhərindəki Heydər Əliyev Mərkəzində Mədəniyyət və Turizm Nazirliyinin sifarişi ilə ekranlaşdırılan **“Samidə məktub”** sənədli filmi nümayiş olundu... **“Yaddaş” Sənədli Filmlər Studiyasının “Milli Qəhrəmanlar”** silsiləsində ərsəyə gələn sənədli filmin ssenari müəllifi və rejissoru Kamran Qasımovdur. Xronometrajı 16 dəqiqə olan sənədli filmə Samid İmanovun keçdiyi şərəfli həyat yolundan bəhs olunur.

Bütün bunları nəzərə alan Neftçala rayonu İcra Hakimiyyətinin başçısı İsmayıl Vəliyev milli qəhrəmanımızın ölməz ruhu qarşısında vətənpərvərlik borcunu yerinə yetirərək Neftçala şəhərindəki küçələrdən birini Azərbaycanın Milli Qəhrəmanı Samid İmanovun adı ilə adlandırdı. Bu gün bütün neftçalılar həmin küçədən fəxrlə keçirlər, çünki onların keçdikləri bu küçə bu torpağın yetişdirdiyi, boya-başa çatdırdığı qəhrəmanın adını daşıyır. Elə buna görə də biz Neftçala rayonu İcra Hakimiyyətinin başçısı İsmayıl müəllimə dərin təşəkkür edir, gələcəkdə əməli fəaliyyətində də milli qəhrəmanımızın xatirəsini inanırıq.

Sonda şəhidimizin ailəsinə Allahdan səbir, şəhidimizə isə rəhmət diləyirəm...

Məkanın cənnət olsun, ruhun şad olsun mənim şəhid balam!

Qələmim yenə də yana-yana yazır...

*Bu dünyada az müddətdə çox işlər gördün şəhid
balam, amma hər b üzünü çıxarıb vaxtsız köçdün
dünyadan...*

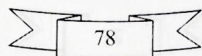
Bu dünyada çox iş gördü,
Sevinc gördü, təşviş gördü.
Qəlbi hər bə vərmiş gördü,
Samid köçdü bu dünyadan.

Gəldi-gedərli dünyadı,
Acı-zəhərli dünyadı.
Amma dəyərli dünyadı,
Samid köçdü bu dünyadan.

Neçə-neçə işlər gördü,
İşlərində kəsər gördü.
Nələr, nələr, nələr gördü,
Samid köçdü bu dünyadan.

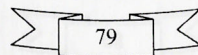
Sanmayaq ki, gözü yaşdı,
Ölüm gəldi həyat qaçdı.
Əcəl ilə qucaqlaşdı,
Samid köçdü bu dünyadan.

Tərk elədi ömür-günü,
Eşidilmir səsi, ünü.
Çıxarib hər b üzünü,
Samid köçdü bu dünyadan.

ƏBƏDİYAŞAR OĞUL

Mən Samidi 1999-cu ildə Heydər Əliyev adına AAHM-nə qəbul olan gündən tanıyıram. Samidin kursantlığı da zabitliyi kimi çox fərqli idi. Nizam-intizamlı, savadlı, gözəl nitqə malik olan kursant olduğu üçün ona çavuş rütbəsi də verilmişdi. Samidin çox gözəl idarəedicilik qabiliyyəti, aydın düşüncəsi, şəxsi heyət qarşısında böyük nüfuza malik olduğundan, hətta kursant yoldaşları da onunla məsləhətləşirdilər. Baxmayaraq ki, bizim komandirlərimiz türk zabitləri və Türkiyədə oxuyub gəlmiş Azərbaycan zabitləri idi. Samid fəal və hərtərəfli kursant olduğuna görə komandirlərimiz belə ona yaxşı mənada qibtə edirdilər. Samid özü də hər dəfə söyləyirdi: "Mən general olacağam". Bu çətin və şəərflı kursant həyatı bizi o qədər sınaqlardan çıxardı ki, biz Samidlə çəkişə-çəkişə bərkiyib yaxın bir dost olduq. İllər keçdi 2003-cü ildə biz leytenant hərbi rütbəsi aldıq və təyinatımız müxtəlif hərbi hissələrə verildiyinə görə Samiddən ayrı düşdüm. Buna baxmayaraq dostluğumuz, yoldaşlığımız həmişə davam edir, imkan tapıb görüşürdük. Arada gec görüşməyimizin əsas səbəblərindən biri Samidin Xarici dövlətlərdə müxtəlif kurslarda olması ilə bağlı idi. Onun keçdiyi bütün kurslar çox çətin olduğuna baxmayaraq, hər zaman Azərbaycanın

adını uca tutmaqla ən fəal öyrəncilərdən biri idi. Bir neçə ildən sonra mənim təyinatım Samid olan hərbi hissəyə verildi.

Həmin hərbi hissədə mənə qarşılayan Samid oldu. Bir az keçmiş həyatımızdan danışdıq, bir az

doستcasına zarafatlaşdıq. Mən orada Samidin nümunəvi zabıt olduğunu və yüksək postun öhdəsindən layiqincə gəldiyinin bir daha şahidi oldum, hansı ki, onun tabeliyində özündən də yüksək rütbəli zabıtlar var idi. Samidin o qədər gözəl idarə etmə, əsil koman-

dirlik qabiliyyətli vardı ki, bütün şəxsi heyət onun başına and içirdi və onunla ölməyə belə getməyə hazır idilər. Samid dəfələrlə döyüş tapşırıqlarında olmuşdu və yüksək nailiyyətlərlə qayıtmışdı. O, bütün döyüşlərdə öndə gedər, əsgərləri özündən qabağa bir addım belə buraxmazdı. Samidin son dö-yüşü 2016-cı ilin aprel ayında oldu. Döyüşə girməmişdən 1 saat əvvəl bir yerdə oturdun, söhbət etdik, bir az olub keçənlərdən və ola biləcəklərdən danışdıq. Samid mənə dedi ki, qarşıdan doğum günü gəlir, əgər sağlıq olsa bir yerdə dostlarla qeyd edərik. Həmişəki kimi Samid çox rahat, qürurlu mətin dayanmışdı.

Döyüşlər başlayandan sonra biz ayrı düşdük, amma Samidin qəhrəmanlıqları haqqında tez-tez xəbər alırdıq.

Aprel ayının 3-ü düşmənin atdığı mərmənin partlaması nəticəsində mən başımdan və sağ ayağımdan ağır yara aldığım üçün Gəncə hospitalına təxliyyə olundum. Həmin vaxt huşumu itirmişdim, özümə gələndən sonra yanımda olan döyüş yoldaşlarımdan Samidi soruşdum. Onlar mənə dedilər ki, mayor İmanov yaralanıb. Vəziyyətimin ağır olmasına baxmayaraq, Gəncə və Bakı hospitallarına bir neçə adam göndərdim, amma heç bir yerdə olmadığını öyrəndim. Yenə də araşdırmağa davam etdim, çox təəssüf olsun ki, yaxın dostum, qardaşım,

sirdaşım, döyüş yoldaşım Samidin şəhid olduğu xəbərinə aldım. Qardaş, kaş yaralanmasaydım, bəlkə səni xilas edə bilərdim, sənin yerinə mən şəhid olsaydım desəm də, dediklərim özümdə qaldı. Dostumun doğum gününü həmişəki kimi bir süfrə arxasında deyib-gülərək, zarafatlaşaraq deyil, başdaşından boylanan qürurlu baxışlarına baxaraq, fəxrlə, fəxarətlə, bir qədər də nisgillə, göz yaşları ilə qeyd etdik.

Samidin şərəfli həyat yolundan saatlarla günlərlə danışmaq olar. Çünki o, cavan ömrünü o qədər şərəfli yaşadı və qəhrəmancasına şəhid oldu ki, onun haqqında söhbəti bitirmək olmur. Samid son nəfəsində belə ölümün üzünə dik baxaraq, komandirlik qürurunu qoruyaraq özünü toplayıb onu yaralı olarkən döyüşdən çıxarmaq istəyən silahdaşına “mənə yox, o biri yaralı döyüşçüyə kömək edin, çıxarın əmri vermişdi...” Bilin ki, Samid belə komandir, belə hərbi, belə qəhrəman olub. Bu itki nəinki mənim üçün, digər dostlar, yoldaşlar üçün çox ağır itki olsa da, gələcək nəsillər üçün bir nümunə oldu. Çünki, Samid sözün həqiqi mənasında bir tarix yazdı, özü də əsrlər boyu yaşayacaq bir tarix... Samid mənim, dostlarımızın, yoldaşlarımızın və Azərbaycan xalqının qəlbində daim yaşayacaq.

Mayor Nəsimi İsmət oğlu İsrəfilov

O, HƏMİŞƏ VƏTƏNİ DÜŞÜNÜB

Mən 5-ci sinifdən 11-ci sinfə qədər Samidin sinif rəhbəri olmuşam. O, təbiətən sakit idi.

Oxuduğu müddət ərzində həm müəllimlərin, həm də sinif yoldaşlarının sevimlisi olub. Samid dərslərini yaxşı oxumaqla yanaşı, idman dərslərində də həvəslə iştirak edirdi. O, futbol oynamağı çox sevirdi.

7-ci sinifdə oxuyanda “Cəsurilər” hərbi-idman yarışında nümunəvi çıxış edərək Neftçala şəhər 1 saylı orta məktəbin komandasında iştirak etmiş və birinci yeri tutmuşdur.

Bu yarışdan sonra Samid hərbi-hazırlıq dərslərinə daha çox həvəs göstərdi. Onda hərbiçi olmaq istəyi daha da artdı. O, 11-ci sinifdə oxuyarkən “Qartal balası” hərbi-idman oyununda da Neftçala şəhər 1 saylı orta məktəbi təmsil edən komandada iştirak etmiş və bu komanda da birinci yeri tutmuşdur.

Samid harada olsa belə birincliyi uğrunda mübarizədə Vətənin bayrağını yüksəltməyə çalışıb.

O, həmişə Vətəni düşünüb.

Qələmim yenə Vətən deyir:

Bağımın çiçəyi, laləm, süsənim,
Ruhumu oxşayan çölüm, çəmənim.
Dağımın örpəyi, dumanım, çənim-
Vətənim!

“Rast”ım, “Çahargah”ım, “Şur”um, “Qatar”ım,
Nizamım, Füzulim, Hadim, Nigarım,
Səmədim, Müşfiqim, ol Şəhriyarım,
Anamsan, ey mənə “bala” deyənim-
Vətənim!

Ümmana dönsə də, gözümün yaşı,
Hələ də atılır sənə yad daşı...
Ulu tariximin ayıq yaddaşı,
Məndən sevgi görüb, mənə sevənim-
Vətənim!

Mənim bəxt ulduzum, ey alın yazım,
Kəsərli qılincim, havalı sazım.
Xəzərim, Tərtərim, Kürüm, Arazım,
Mənim Göyəzənim, göyü əzənim-
Vətənim!

Əsir Qarabağım fəlakətdədir,
Mən indi bilirəm fəlakət nədir.
Qarğış eyləyirəm tək bircə sətir
Qoy olsun Quranım düşməne qənim!
Vətənim!

*Sinif rəhbəri:
Qasım Məmmədov*

BİR DAMLA YAŞ...

Samid İmanovun 1997-98-ci illər ərzində son
sınıfdə oxuduğu vaxtları daha dəqiq xatırlayıram.

Orta sırada ikinci partada otu-
rurdu. Sakit görünüşlü, daxi-
lən qaynar bir şagird idi.

Həmin vaxtlar ölkəmi-
zin ən gərgin dövrləri idi. Qa-
rabağ müharibəsindən, Xocalı
faciəsindən danışarkən həyə-
canını gizlətmirdi: “Mən ora-
da olsaydım, bütün həyatımı
riskə qoyardım, amma son nəfəsimə qədər vuruşar-
dım” - deyirdi.

Bir dəfə sakit, amma həyəcanla soruşdu:
“müəllim, Şuşa Ağa Məhəmməd şah Qacara 33 gün
qəhrəmancasına müqavimət göstərdi, 48 gün Abbas
Mirzəyə qarşı mübarizə apardı. İndi Şuşanın faciəli
şəkildə işğalı... Deməli, içimizdə satqınlar var.”

Azərbaycan tarixinə daha çox maraq göstə-
rirdi. Müharibə mövzuları onu daha çox maraq-
landırırdı. İlk dəfə Sovet İttifaqı Qəhrəmanı olmuş
İsrafil Məmmədovu, iki dəfə Sovet İttifaqı Qəh-
rəmanı olmuş Həzi Aslanovu daha çox sevirdi:

"Həzi Aslanov nəinki Lənkəranı, hətta bütün Azərbaycanı hər yerdə tanıtdı" - deyirdi.

Mehdi Hüseynzadənin döyüş yolunu sevərək danışdı. Sən demə, özü də kəşfiyyatçı olacaqmış. O da Mehdi kimi son qumbaranı özü üçün saxlamış ki, düşmən əlinə keçməsin. Xarakterini bildiyim üçün belə mövzuları həmişə ondan xəbər alırdım.

Tarix gecələri (tədbir) keçirəndə həmişə ön sırada oturub maraqla qulaq asardı.

"Hardan başlanır Vətən? – sualına - doğulduğum kənddən başlanır Vətən" - deyə cavab verərdi. Vətəni çox sevirdi Samid.

Heydər Əliyev adına Ali Hərbi Məktəbə qəbul olunduqdan sonra gəlib müəllimləri ilə görüşdü. Mənimlə görüşü zamanı: *"sən yolunu düzgün seçdin, Samid"* - dedim. Çox sevinirəm ki, onun vətənpərvər ruhda tərbiyə almasında mənim də rolu var.

Yüksək mükafatlara layiq görülən Samid heç vaxt bunlarla öyünmədi, bilirdi ki, nə edirsə, Vətəni üçün edir.

Az danışan idi, amma yoldaşları arasında böyük hörməti var idi. Heç vaxt yersiz danışmazdı. Şagirdlərimizin evdən qaçaraq Qarabağa getməsinə, Meydan əməliyyatı vaxtı iki şagirdimizin Bakıya getməsinə danışanda elə həyəcanlanırdı ki... O, bu

haqda danışanda: *"insan həyata bir dəfə gəlir. Gedəndə də gərək kişi kimi, şərəflə gedəsən"* - deyirdi. Bəli, şərəfli həyat yolu keçdi Samid. O, vətəni yolunda şəhid oldu. Şəhidlər ölmülər, onlar xalqının, müəllimlərinin, elinin qəlbində əbədi yaşayırlar.

Müharibədən bəhs edilən mövzuları həmişə ondan soruşardım. Təmkini həmişə qoruyardı. Sakit, təvazökar idi. Vətəni yolunda şəhid olan Samidi Vətən də qiymətləndirdi. Biz neftçalılar onunla fəxr edirik. O, Azərbaycanın bütövlüyü uğrunda qəhrəmancasına şəhid oldu. Allah ona rəhmət eləsin!

Bu sözdən sonra qələmim kövrəldi sanki...

Oxucum bilirmi nələr gizlənib
Gözümdən süzülən bir damla yaşda?
Qəm-qüsə gizlənib, kədər gizlənib,
Gözümdən süzülən bir damla yaşda.

Nisgilli eşqimin hekayəti var,
Həsrətli çağların mələməti var.
Yaralı qəlbimin şikayəti var
Gözümdən süzülən bir damla yaşda.

Haqsız adamların haqsız savaşı,
Didərgin kəslərin neçə təlaşı.
Yetim balaların gözünün yaşı,
Gözümdən süzülən bir damla yaşda.

Bütöv Azərbaycan hicranı vardı
Yaralı Qarabağ məkanı vardı
Şəhid oğulların fəğanı vardı
Gözümdən süzülən bir damla yaşda.

Qəlbimdə qəm, sevinc təndi, gəl ayır,
Şuşayla arada həsrət yaşayır.
Güləmail Vətən dərdi daşıyır
Gözümdən süzülən bir damla yaşda.

*Tarix müəllimi:
Həqiqət Məmmədova*

GÖRÜŞMƏK ÜMİDİLƏ

Mənə Samid haqqında xatirələr yazmaq çox çətinidir. Bilmirəm necə, amma onu bilirəm ki, onun yoxluğu, məni hər gün öldürür. Samid uşaq ikən bizimlə bir yerdə olub, mənim qucağımda böyüyüb. Çox qeyri - adi bir uşaq idi. Dil açanda onun hər cümləsi belə, yadımdadır. Çox ağıllı, dərrakəli, sakit bir uşaq idi Samid. Heç bir dəcəlliyyə yox idi. Hər zaman sakit təbiətli, gülərdi. O, hərbi məktəbə daxil olanda, hər həftə şənbə günləri bizə gələrdi və mən onu səbirsizliklə gözləyərdim. Hər dəfə içəri daxil olanda, onu qucaqlayıb bağrıma basanda, elə bilirdim heç böyüməyib. Elə 5-6 yaşlarında olduğunu düşünürdüm. Mənim yoldaşım da hərbiçi idi, ona dəstək verədi. Samidə deyərdi: "Səndən güclü hərbiçi olacaq". O da gülər və başını aşağı salardı. Samid güclü hərbiçi olmağına baxmayaraq, həm də şəhidlik zirvəsinə yüksəlib, vətənin Milli Qəhrəmanı adına layiq görülüb. Düzdür, bu çox şərəfli addır Allahın dərgahında, bir də xalq üçün, torpaqlarımız üçün canını fəda etdi. Onun böyük arzuları var idi. Övladlarını layiqincə böyüdüb başa çatdırmalı idi. Heç doymadı ailəsindən, həyatdan, yarımçıq qaldı arzuları.

İşi ilə əlaqədar Samidi gec-gec görürdüm, ancaq zəngləşib danışardıq. Son dəfə mənimlə, ad günümü təbrik etmək üçün, zəng vurub danışmışdıq. Bundan sonra mən ad günümü qeyd etməyi ancaq Samidin mənimlə son söhbəti olaraq qeyd edəcəm.

Allahım, dözə bilmirəm inana bilmirəm ki, bu sözləri Samid üçün yazıram. Özü də güc toplayıb bunu etdim. Artıq gücümüz qalmayıb onun yoxluğunu qəbul edirik. Samid axıncı gün evindən çıxanda, həmin gün axşam yuxumda gördüm ki, Samid oturub gözələrini yumub. Deyirəm:

- Samidə nə olub?

Dedilər:

- Samid güllə yarası alıb, vəfat edib. Səhər oyandım, zəng vurdum, anama, xalama, bacıma

ki, Samidi yuxuda çox pis görmüşəm. Soruşanda ki, necə görmüsən, dilim gəlmədi deyəm. Dilimə gətirə bilmədiyim yuxunu realda gördüm.

Samidin gözəl iki balası böyüyür, mən onlardan alıram onun varlığın. Oğlu Turanı qucaqlayanda sanki Samidin uşaqlığını yaşayıram. Onun nəfəsi belə Samidin nəfəsidir. Fidan isə - qızı onun nəfəsi idi, onu o qədər çox istəyirdi... Samid onu bizim yanımızda öpəndə, inana bilmirdim, ona görə ki o, çox həyalı idi, amma Fidana olan atalıq hissini gizlədə bilmirdi. Bu, mənə çox xoş gəlirdi, sevin-dirirdi. Allahım, özün bilən məsləhətdir, mən üsyan etmirəm, amma yanırıam elə ata övladlarından, elə oğul, anasından, bacılarından, qardaşlarından, həyat yoldaşından ayrıldı. Allah öz dərgahına qovuşdurdu, nə deyə bilərəm yenə özü bilən məsləhətdir.

Rahat uyu, rahat yat igid qəhrəman qardaşım. Mən də səninlə görüşmək ümidi ilə.

Xalası qızı Rəna İmanova

MƏNİM DAYIM VƏTƏNDİR

Mənim dayım...Mənə dayın haqqında öz fikirlərini yaz dedilər. Ondan yazmağa vərəqlər yetməz,- dedim... Bir-iki kəlmə ondan anlat dedilər.Onu yazmaq lazımdır,kəlmələr yetməz dedim...

Qısa da olsa, onu sizə anladım. Bir ideal dayı portreti düşünün. Mən də onu sizin fikrinizdə canlandırıram. O dayı ki doğulduğum gündən bəri üzərimdən qayğısın, diqqətin və sevgisin əsirgəməyən, bir sözümlü iki etməyən bir dayı... O dayı ki, zarafatları ilə məni əyləndirən, hikmətli sözləri ilə məni maarifləndirən, davranışları ilə mənə nümunə olan dayı...

Odayı ki mən liseydə (yataqxaxnalı özəlməktəb) olarkən yeməxanada ac qalanda gecə yarısı bir zəngimə liseyin qarşısında əlində yeməklə dayanan dayı... O qədər işinin arasında mənə vaxt ayıran dayım....

O dayı ki ad günündə ilk təbrik aldığım insan, işdən yorğun gələn mənə görə yatmayıb 12-dən 1 dəqiqə keçmiş doğum günümü təbrik edən dayım...

O insan ki ilk nailliyətimi bölüşdüyüm insan...Sizdə sual yaranar niyə ilk onunla bölüşürdün? Çünki onun kimi işində müvəffəqiyyət qazanan səbirli, dözümlü, ağıllı olan insandan nailliyətimə görə "Afərin!" sözü eşitmək 100 insandan birgə eşitdiyim afərin sözündən artıq idi...Dayım üçün mənim ürəyimdə onun ayrı bir yeri vardı. Onu hər görəndə sevinirdim həyəcanlanırdım. Sözü əsil mənasında onu çox istəyirdim Amma o yanımda olan vaxt bu sözlərimi, ona olan insanlıq sevgimi ona deyəcək qədər cəsarətim olmadı və buna görə çox peşmanam. Mən fikirləşməzdim ki, o bir gün gələr yanımda olmaya bilər. Amma bir şeyə görə çox xoşbəxtəm ki, ən azından mən o insanı 16-il tanımışam və 16 il mənim dayım olub... Bilirəm o, bizi görür, eşidir. Ona görə də ona qısa bir not göndərmək istəyirəm. Dayım sən mənim qəlbimdən heç zaman çəxməyəcəksən. Məndə inşallah gələcəkdə dayı olacam və bunu bilki necə dayı olmaq lazımdır örnəyini səndən almışam... Məndə sənə kimi dayı olmağa çalışacağam. Amma sən ola bilmərsən. Çünki sənə kimi insan bu vəfasız dünyaya gəlməyib, gəlməyəcəkdə...!

Sadiq Sadiqzadə

YENƏ QƏLƏMİM KÖNÜL QAPISINI DÖYÜR

Yenə öz əliylə özünü döyür,
Yazdı bu sözləri əli könlümün.
Dilni qınayır, sözünü döyür,
Zənciri çatışmır dəli könlümün.

Sinəmdə yaralı könül görünür,
Könüldən aralı könül görünür.
Nə qönçə görünür, nə gül görünür,
Haçan açılacaq gülü könlümün?

Başa hər düşən daş, baş daşı deyil,
Gözümdə qəmlə həzz yanaşı deyil.
Üzümdən süzülən göz yaşı deyil,
Axır Araz kimi seli könlümün.

Yanıram, kim məni yanan sanır ki?
Axı yanmağıma kim inanır ki?
Elə alovlanır, elə yanır ki,
Başıma tökülür külü könlümün.

Ağlayan yaxşıdı, gülən yaxşıdı?
Yaşayan yaxşıdı, ölən yaxşıdı
Allahım, sən özün bilən yaxşıdı.
Tək sənə açılır dili könlümün.

LƏLƏTƏPƏ ZİRVƏSİ

Heç vaxt belə olmamışam, qəribə bir ovqatla evdən çıxıram. Axşam televiziyadan eşitdiyim xəbərlər həm ürəyimə sevinc bəxş edir, həm də bərk sıxır. Lələtəpə yüksəkliyini və Talış kəndinin ətrafındakı adsız yüksəklikləri ordumuz yağılardan təmizləyib. Şəhidlərimiz də var.

Yol gedə-gedə düşünürəm. Bu gün dünyamız çox narahatdır, əsəbidir. Şeiri də narahatdır, şairi də. Qələm qan ağlayır. Dərdləri yazmağa ürəyi gəlmir, amma hər dərdin başında qələbə var.

Şəhid xəbərləri hər axşam, səhər,
Yaralı qəlbimi hey döyüb əzər.
Şəhidin ağrısı canımda gəzər,
SİNƏMDƏ HƏR ŞƏHİD BİR TARİX YAZIR.

Bu gün Qərb dünyasının, Avropa aləminin siyasətlə maskalanmış bəzi qüvvələri əllərini Şərqə heç də xeyirliyə uzatmırlar. Ancaq ayrı-seçkilik, parçalamaq, insanları üz-üzə qoymaq və s. oyunlar hələ də davam edir.

Bu mənfur qüvvələr qardaş Türkiyəyə əl uzadırlar, "İslam fundamentalizmi" adı altında islami dəyərdən salırlar.

Amma nə olsun, çox sevincliyəm, Lələtəpə bu saat mənim şah vüqarımdır:

Necə kəsim-
Şah damarımı mən?
AxaN qan Vətənimdir!
Vətənimdir!
Vətənim.

Dünyanın narahatlığı gəlib bizdən də keçir,
poeziyamızda da öz əksini tapır. Bu təzadlı dünya
yeni bir dünya yaradır. Ölumdən-qandan keçir,
neçə-neçə igidlər, dinc insanlar işğalçıların tapdağı
altında dünyasını dəyişir. Bu elə dünyadır ki, süngü
ilə yazılır, mərmə ilə əks - səda salır.

Yol gedirəm, məktəbə tələsirəm. Elə tələbələrə
ilk dərsim Lələtəpədən olacaq. Ürəyimdə mis-
ralarım dinc dayanmır.

Gülüşlər gözlərdə donur,
Qəm oynayır, fəğan çəkib,
Ana ağlayır, dil ağlayır.
Necə yazım axı bu şeiri mən?
Qələmimin qanı donur,
Göynəyir ürəyimin havalı sazi
sim ağlayır, tel ağlayır.
Hələ nişanlanmamış
gör neçə qız ağlayır.
Batmaz igidlərin haqq səsi,
misraya çevrilib
şeyrə köçər hər nəfəsi.
Vətən deyən hər kəsi
İnanın, vallah el ağlayar.

Axır ki, kollecə çatdım, içəri daxil oluram.

Həmişə məni gülərlə qarşılayan Kollecmi-
zin "Neft-qaz istisimarı, neftin kimyası və geolo-
giyası" fən birləşmə komisiyasının sədri Validə xə-
nım Abdullayeva uca səslə ağlayırdı. Təəccüblən-
dim, görəsən nə olub ki, belə hönkürür? Mən
anlaşılmazlıq içində ikən kollecənin direktor müavini
Şahnisə Əhmədova da bizə yaxınlaşdı:

-Mən də ona dərs demişəm, çox qürurlu idi
Təbriz! O, elə Vətən üçün doğulmuşdu, canını hə-
mişə elə-obaya, torpağa qurban verməyə hazır idi.
Bax indi tələbələrimiz Təbrizlə qürur duyur.

Çaş-baş qalmışdım, bunlar nə danışdı?

Xeyli keçəndən sonra anladım ki, Təbriz bi-
zim Neft-Energetika Kollecənin 171 sayılı qrupun
məzunu imiş. Lələtəpə uğrunda gedən döyüşlərdə
şəhid olub. Evdən çıxandan Lələtəpə haqqında
düşünürdüm. Sanki Təbrizin ölümü mənə əyan
olmuşdu.

Birtəhər özümü ələ alıb 133 sayılı qrupun
dərsinə girdim. Tələbələr də kövrəlmişdi. Hönkürüb
ağlayanlar da vardı. Bir dəqiqəlik sükutla Təbrizin
ruhunu yad etdik. Tələbəm Həmidxan Həcəliyev
dedi:

-Müəllim, o, Ələt qəsəbəsində bizimlə qonşu
idi. Mənə Kollecənin yollarını Təbriz tanıdıb. O,

Ağdam rayonunun Çəmənli kəndində gedən döyüşlərdə qəhrəmanlıq göstərib.

Sonra tələbəm dərin sükuta qərq oldu. O danışmırdı. Amma onun səsinə mən eşidirdim: Dediyim sözlərə özüm də inana bilmirəm. *“Axı o, erməni gülləsinə tuş gələ bilməz... Bu necə ola bilər? İçimdə elə bir təlatümlü hiss var ki, bilmirəm kədərələnirəm, yoxsa sevinirəm... Onu deyə bilərəm ki, biz bütün tələbələr Təbrizlə fəxr edirik ki, Kollecinizin belə bir qəhrəman oğlu var. İndi bütün qəsəbəmiz ağlayır, həm də sevinir. Qəsəbəmizin hər tərəfində Azərbaycan Bayrağı dalğalanır.”*

Bu an qapı döyüldü. Kollecin şöbə müdiri Səbinə xanım gözü yaşlı otağa daxil oldu:

–Güləmail müəllimə, Kollecmizin direktoru M.M. Abduləzizovun təşəbbüsü ilə biz mütləq Ələt qəsəbəsinə gedib onun doğmaları ilə görüşməliyik.

Şəhidlərimizin ölümü bizi kədərləndirsə də, biz onların ölümü ilə qürur duyuruq. Təbrizin təlim-təربiyəsində, təhsilində, hər uğurlu addımında, içində boy atan Vətən sevgisində zərrə qədər də olsa, bizim də əməyimiz var.

Səhəri gün Kollecin müəllimləri ilə birlikdə Ələt qəsəbəsinə yollandıq...

Ən şərəfli peşə sahibi olan müəllim haqqında Ulu Öndər H. Əliyev çox gözəl demişdir:

“Müəllimdən yüksək mən ad tanımıram”

Bu an xəyalımdan belə bir misra keçdi-məncə bütün peşələrdən öncə müəllim sözü yazılmalıdır... Müəllimim mənim...

Bütün həyatımı çiçəkləndirib,
Gülüm-çiçəyimdi, müəllim mənim.
O ki məni elmə ürəkləndirib,
Vuran ürəyimdi, müəllim mənim.

Gücüm, arxam, qolum, biləyim olub,
Birinci sinifdən diləyim olub.
Çətində düşəndə gərəyim olub,
Yenə gərəyimdi müəllim mənim.

Adı yaddaşımda, yadımda gəzər,
Gülə mail olan adımda gəzər.
Mənə bəzək deyil nə zivər, nə zər,
Ömür bəzəyimdi, müəllim mənim.

Qəsəbəyə daxil olarkən hər tərəfdə bayrağımız dalğalanırdı. Sanki bayraq Təbrizi qələbəyə - yenə də Lələtəpə yüksəkliyinə çağırırdı.

Bizi ailə üzvləri: anası Vəsilə xanım, nənələri, qohum-əqraba və qəsəbənin camaatı qarşıladı...

Hər kəs Təbrizə layla-bayatı deyib oxşasa da,
ölümünə heç kəs inanmırdı. Anası Vəsilə xanımın
hönkürtüsü hələ də qulaqlarımdadır:

- O, hər gün mənə zəng edirdi. Aprel ayının 2-
də 2016-cı ildə yenə mənə zəng elədi. Sevincinin
həddi-hüdudu yox idi. Ana, televizoru aç, bizi
göstərlər. Bax indi biz Lələtəpə yüksəkliyindəyik.
Bayrağı yüksəkliyə sancanlardan biri də mənəm,
bax gör Azərbaycan bayrağını əlimdə necə
tutmuşam, ana?!

Sevinci yerə-göyə sızgırmırdı. Elə bil dünyanı
bəxş eləmişdi mənə. Qürur hissi mənə elə
bürümüşdü ki, telefonla danışdığımı unutmuşdum.
Təəssüf ki bu sevincim uzun çəkmədi, - deyər Vəsilə
ana gözlərini sildi.

Fəxr, qürur, ehtişam,
Güvənc, ehtiram, inam,
Kömək, həyan bayrağı-
Azərbaycan bayrağı!

Tanınmısan qədimdən!
Mətin ölkə, mərd vətən,
Odlu məkan bayrağı-
Azərbaycan bayrağı!

Artsın şanın, şöhrətin,
Bu qoca məmləkətin,
Sən ey cavan bayrağı-
Azərbaycan bayrağı!

Qəlbimin təpəridir,
Xalqa ümid yeridir,
Elə güman bayrağı-
Azərbaycan bayrağı!

Dözümü var, gücü var,
Yıxılmaz, şax dayanar,
Varsa tutan bayrağı-
Azərbaycan bayrağı!

Siz heç narahat olmayın, tez bir zamanda bü-
tün işğal olunmuş torpaqlarımızı alacağıq və bay-
rağımız Qarabağda, Şuşada, Xankəndində, Laçında
dalğalanacaq, ana! – deyirdi oğlum.

Vəsilə xanımın ürək parçalayan sözləri məni
Təbrizin dediklərindən ayırır.

-Axı bu sözləri Təbriz gülə-gülə, sevinə-sevinə
deyirdi. Axı mənim oğlum necə ölə bilər?

Vəsilə xanım öz-özüyə xeyli danışdıqdan
sonra başını qaldırdı.

- Onunla bir qrupda oxuyan dəli kimi sevdiyi qız vardı: Fidan.

Yenə xəyalım məni Vəsilə xanımın sözlərindən ayırıb nakam bir sevginin yanına çəkib apardı.

Hələ əsgər gedəndə,
Ürəyini açmışdı o Fidana
Çiçəklər açan kimi,
Şəkil də çəkirmişdi
Üz-üzə, göz-gözə, əlləri əlində.
Əllərinin istisini
ovcunda gizləyib aparmışdı.
İstisinə qızınmaq üçün.
Baxışlarını aparmışdı
gözlərində gecələsin deyə.
Üzündə nəfəsini aparmışdı,
bütün xətalardan qorusun
Unutmasın məni, o sevən ürək.

Vəsilə xanım ağlaya-ağlaya deyirdi: *Onu gözləyirdim ki, gəlib gözü yolda qalmış sevgisinə qovuşacaq, nişan taxıb toy edəcəkdim. Heyif... deyə-sən, Təbrizmin sevgisi nakam, xonçası bağlı qaldı...*

Axı neynəyim, nə deyim bu sinəsi dağlı anaya. Köks ötürürəm, əlimdə qələmim titrəyir... sinəmi titrədən... üşüdən... bir bayatı keçir:

Qəlbi fərağlı qaldı,
Sinəsi dağlı qaldı.
Balam evlənməmişdi,
Xonçası bağlı qaldı.

Ana hönkürürdü, mənimsə qələmim...

Sinəmdədi dərdim açın –arayın
Ürəyində qaldı ülvə arzular
İçimdə hönkürür şəhid harayı,
İndi, oğul nisgili ilə keçən günüm,
Söyləyir görmədin,
oğlun Təbrizin toyun.
Yandırın sinəmin göynəyin
yarasına basın,
Alındakı qanını
gözümün qarasına basın,
Üfüqləri qızardan Təbrizin qanı,
Göyləri şəhid edən
mən ananın ahı!
Ey qələmimin şah əsəri şəhidlərimin
anası!

Dərdin dağlara getməsin...
Dərdin dağlara getsə,
Şəhid edərsən dağları,
Şəhid anası!
Dərdini döndər gülə,
Şəhid məzarını bəzəsin.
Dərdini döndər yelə,
Xoş bir soraq gətirsin.
Qələbə müjdəsi yetirsin
Şəhid ruhuna!
Dərdini döndər dilə,
Şəhidləri oxşasın.
Şəhidlik zirvəsindən-
Söz zirvəsinə qaldırsın,
Şəhid anası,
dərdini dağa göndərmə,
çəkə bilməz... çəkə bilməz...
Şəhid edərsən dağları da
Şəhid anası!

Kollecın müəllimləri onun haqqında ağır do-
lusunu danışdı. Deyilənlərdən aydın olurdu ki, Vətən
yolunda sinəsini sipərə çevirən, vətənmizin ke-
şiyində duran, torpağı üçün şəhid olmağı bacaran,
zirvədən-zirvəyə (Lələltəpə zirvəsindən şəhidlik
zirvəsinə) uçan Həsənov Təbriz Bəxtiyar oğlu

27.01.1996-cı il tarixində Hacıqabul rayonunun
Qızılburun kəndində anadan olub.

2002-ci il sentyabrın 1-i Qaradağ rayonunun
Ələt qəsəbəsindəki Seyfulla Məmmədov adına 110
saylı tam orta məktəbin 1-ci sinfinə daxil olmuş,
2011-ci ildə isə Bakı Dövlət Neft-Energetika Kolle-
cinin tələbəsi adını almışdı.

2015-ci il tarixində Kollec bitirmiş və həmin
il iyulun 1-də hərbi xidmətə çağırılmışdır.

2015-ci il iyulun 22-dən avqustun 16-dək
Gəncədə təlim keçən Təbriz "əndiçmə" mərasimin-
dən sonra, yəni oktyabr ayında Ağdam rayonuna
hərbi xidmətə yollanmışdı.

Ağdam istiqamətində gedən döyüşlərdə qəh-
rəmanlıqlar göstərmiş, Lələltəpə yüksəkliyində
Azərbaycan bayrağını sancmağa nail olmuşdu.

Bu çox böyük bir uğur idi. Torpaqlarımızın
geri alınmasında şəhid olan Təbriz də Lələli (Lələli)
təpəm deyə-deyə Azərbaycan bayrağını - qələbə
bayrağını həmin təpə üzərinə sancmışdı. "*Qələbə
bayrağımız*", - deyə qururlanıb sevinmişdi.

Geriyə - şəhərə qayıdırıq. Ürəyim qururla
dolu idi.

Qəlbimdən süzülüb gələn şerimi Təbrizin
şəhid ruhuna bağışlayıram.

LALƏLİ (LƏLƏ) TƏPƏ

*Aprəl döyüşlərində qazandığımız
qələbə münasibəti ilə...*

Ey böyük yaradan, həmd olsun sənə,
Laləli təpəni aldı əsgərim!
Bu çəmən, bu çiçək mənimdir yenə
Laləli təpəni aldı əsgərim!

Xainlik, xəbislik düşməyə qaldı,
Əsgərim döyüşüb qələbə çaldı.
Lalə mənə qaldı, gül mənə qaldı,
Laləli təpəni aldı əsgərim!

Çox da öyünməsin yağı, alarıq,
Gülşəni alarıq, bağı alarıq.
Təpəni almışıq dağı alarıq,
Laləli təpəni aldı əsgərim!

Gün gələr, yetişər zəfər çağı da,
İgid əsgər gerek ləşkər dağında,
İnşallah alarıq Qarabağı da,
Laləli təpəni aldı əsgərim!

ŞƏHİDİM MƏNİM

Mən çiçək yerinə gətirdim şeir,
Şeirəm çiçək olsun, şəhidim mənim.
Hər əsgərdən şəhid ola bilməyir,
Gerek ürək olsun, şəhidim mənim.

Ey diri şəhidim, ey ölü sağım,
Qanınla qızardı qara torpağım...
Məzarın üstəki üçrəng bayrağım,
Sənə bəzək olsun, şəhidim mənim.

Düşmənin salsa da zillətə səni,
Mərdliyin yetirib şöhrətə səni.
Tanrı yolladı mı cənnətə səni?
Yerin ipək olsun, şəhidim mənim.

Mənə elə gəlir ki, hansı torpağın, elin-obanın
şəhidi varsa, o torpağın, o el – obanın, o vətənin
gələcək nəsillər üçün örnək yeri, qürur yeri var.
Gələcək nəsillərin, uşaqların vətənpərvər ruhda
böyüməsində Samid İmanov kimi şəhid qəhraman-
larmızın böyük əhəmiyyəti var.

Əziz Neftçalılarım, xoşbəxtsiniz ki, sizin
qürur duyacağınız, uşaqlara və gənclərə örnək
olacaq Samid İmanov kimi Milli Qəhərməniniz var.

Dərdi boynundan böyük olan Azərbaycan xalqının
uşaqdan-böyüyə hər kəsin qəhrəman və mübariz
olması gərəkdir.

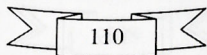
Bir onu bilirəm ki, biz gəldi gedərik torpaq,
Vətən və Vətən uğrunda ölən şəhid qəhrəmanlarımız
isə əbədidir.

Onların hər biri tarixin müqəddəs səhifələrinə
yeni bir salnamə yazdılar və ölməzlik qazandılar.

Mən inanıram ki, azad, bütöv Azərbaycan
uğrunda döyüşən hər bir qəhrəman haqqında əsərlər,
dastanlar, şeirlər, bayatılar, elləri dolaşan nəğmələr
yazılacaq.

Nigaran, narahat şəhid
qəhrəmanlarımların ruhları...
yuxusuz gecələrimin yuxularında,
yollarda anasız qalmış bir qulun tək
kişnərəm, fəğan edib ağlaram...
sizləri səslərəm...
Sizlərə yazdığım
dastanlarımda, hekayələrimdə...
şeirlərimdə, nəğmələrimdə
könlümdə sevil bəslərəm...

Ün salıb sizi səslədim
qarşıma çıxmadız,

Ya Rəbbim, rübabı qırılmış
könlümün arzusu gözündə qaldı.

Axı şəhidim mən-
ümüd libası geyib sizə getdim,
Hicran kədərini içimə atıb,
peşimanlıq libası ilə qayıtdım.
Ana fəryadımı
hicran şərbətilə ağıya qatdım.
Neynim ki,
mənim şəhid qəhrəmanlarım
qələmimin gözündə qaldı...

*Əziz şəhid qəhrəmanlarımlar, siz
Vətənin torpağında, anaların ürəyində
bir məşəl tək əbədi yanacaqsız...*

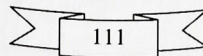
Ürəyim

şəhidlər üçün Vətən torpağı...

Orada cücərib...

Qələmimdə böyüyüb, göyərirlər,

Axı! şəhidlər... Yaşıl bir orman, meşəlikləri...

“Elm və təhsil” nəşriyyatının direktoru:
Professor Nadir MƏMMƏDLİ

Dizayner: Zəhid Məmmədov
Texniki redaktor: Yədigar Bağirova

Çapa imzalanmış 15.09.2016.
Şərti çap vərəqi 7. Sifariş № 200.
Kağız formatı 60x84 1/16. Tiraj 500 .

Kitab “Elm və təhsil” nəşriyyat-poliqrafiya
müəssisəsində hazır diapozitivlərdən çap olunmuşdur

E-mail: nurlan1959@gmail.com

Тел: 497-16-32; 050-311-41-89

Ünvan: Bakı, İçərişəhər, 3-cü Maqomayev /4

Azf 294865

GÜLƏMAIL MURAD (İsayeva Güləmayıl Novruzəli qızı) – şairə-publisist

Qazax rayonunun (indiki Ağstafa rayonu) Sadıqlı kəndində anadan olmuşdur. 1973-cü ildə Azərbaycan Dövlət Neft-Kimya İnstitutunu (İndiki Azərbaycan Dövlət Neft və Sənaye Universiteti) bitirib. Ali dərəcəli mühəndis - müəllimdir. Azərbaycan Dövlət Neft və Sənaye Universitetinin nəzdində Neft-Energetika Kollecinə mühəndis-müəllim işləmişdir.

Türkmen Edebiyatçı Ve Yazarlar Birliyinin üzvü.

Hal-hazırda Azərbaycan Yazıçılar Birliyinin ədəbi işçisi və Prezident mükafatçısı.

**Şəhid xəbərləri hər axşam, səhər,
Yaralı qəlbimi hey döyüb əzər.
Şəhidin ağrısı canımda gəzər,
Sinəmdə hər şəhid bir tarix yazar.**